

Grugrigow színre lép

Szerző: Geralt & Las Productions

Megjelenés dátuma: 2013. 04. 01.

Minden jog fenntartva!

1.

Késő éjszaka volt. A nád susogása gyönyörködtette őt. Egyedül füle éktelen viszketése zavarta meg végtelen nyugalma. Máskor ekkorra már rég túl lett volna egy kis öncirókán, de ma éjjel más hozta lázba. A természetanya keblei kötötték le. Úgy el volt telve a szépséggel, mint méhkas a szorgos kis herékkel. Ezek után viszont kedvet kapott kedvenc időtöltéséhez, melyet vad buzgalommal hajtott végre a tücskök szenvedélyes ciripelésének közepette.

Jogosan feltételezhetné a naiv olvasó, hogy a címszereplővel van dolgunk. Csakhogy! Nem Grugrigow onanizált a festői vadonban, ő csupán szemlélője volt a kétség kívül zavarba ejtő eseménysornak. Ám neki ez kifejezetten ínyére volt.

Bár tetszett neki a látvány, mégis csalódást érzett. Miközben szemrevételezte a történeteket, a titokzatos idegen neszre lett figyelmes, végső soron tehát Grugrigow lelepleződött. Hozzá volt már szokva, hiszen nap mint nap férfiakra leselkedett. Rosszabb napjain nőket is szemügyre vett.

Ádámnak hívták az illetőt. Ádám langalétasága mellett fokozott hosszúságú hajával hívta fel magára a figyelmet több-kevesebb sikerrel, Grugrigow esetében viszont minden kétséget kizáróan sikerrel járt. Ő ettől azonban

nem repesett az örömtől. Bószén kérdőre vonta hát Grugrigowot:

-Ez most mi akar lenni?

-Ezt én is kérdezhetném – hangzott a válasz. Ezután éles váltás következett.

-Amúgy Ádám vagyok.

-Szép neved van. De az enyém se különb: Grugrigow!

-Ez egy pocsek név.

-De a jelentése igazán érdekes: azt jelenti, kopasz pocok.

-Ezt most találtad ki.

-Higgy amit akarsz, csak ne hagyd abba!

-Késő bánat. Már végeztem.

-Akkor A dieu!

Így aztán könnyes búcsút vettek egymástól, nem is tudván az előttük álló felfedezésről.

2.

Grugrigow otthona nem nevezhető túl otthonosnak, bár ő nagyon otthon érezte magát hóbortos jelleme szerint berendezett fészkében. Röviden és tömören merő koszban és bűdösségben¹ élt, de ő erről nem vett tudomást. Tárgyak, ruhák heverték szanaszét, a függöny sem megszokott helyén díszelgett, mint ahogy az erotikus rendeltetésű eszközök sem voltak túlzottan

¹ Idézet az Isten hozta őrnagy úr című filmklasszikusból

rendszerelve. Épeszű ember be nem tette volna a lábát ebbe a putriba, ő azonban palotájaként szerette. Sajnálatos módon otthona viszont igen komoly akadályt jelentett az ismerkedésben. Bár az igazat megvallva, legbelül talán nem is keresett tartós kapcsolatot, csak röpke kalandokra törekedett.

Grugrigowot ez a látvány fogadta, mikor hazaért a vásárból, mégpedig egy új húspotyolóval gazdagodva, melyet vegetáriánus révén igen korlátozottan tudott hasznosítani. De megvette, mert kék volt. Köztudomásul, a kék szín a gyengéje volt, amióta az esztétikát tudta. A lenge kék ruhák, a mélykék szemek, a kék zúzódások mind-mind élénkítették nemi vágyait.

Éppen kedélyesen szórakozott új szerzeményével (rejtély, hogy miként), mikor betoppant egy szappanügynök, nem tudván, hogy nem a legmegfelelőbb célközönséget sikerült megközelítenie. Egy próbát mindenesetre megejtett:

-Üdvözlöm Kend! Tudja, mim van a számára?

-Nem, de remélem kék.

-Bizony, hogy az. Kék, mint az óceán.

-Akkor hadd lássam.

Erre az ügynök elővette szappanarzenálját, amik közt valóban akadt néhány kék darab, melyeket Grugrigow azon nyomban magáénak is követelt.

-Ebből jöhet, amennyi van. – mondta velősen hősünk.

-Akkor azt hiszem 2 zloty lesz.

-Áll az alku – erre kezet ráztak, az ügynök nem túl nagy öröme, csakhogy Grugrigow kezének szorítása nem enyhült. Szándékai voltak az áruval.

-Várjon még! - rivallt rá a megszeppent ügynökre.

-Van eszemben. – mérgelődött az.

-Milyen modor ez?! Én itt veszem a vackait, aztán maga meg képtelen rám áldozni egy kicsit az idejéből.

-Sajnálom, már várnak rám a kuncaftjaim.

-Teszek rá. Maga most itt marad. Ígérem nem bánja meg.

Azzal bementek, és ott is maradtak jó darabig.

3.

Grugrigowtól mintegy 300 kilométerre éldegélt egy Borisz nevű marhapásztor. Egyszerű ember volt, nem rendelkezett különösebb társasági élettel, teljességgel kielégítették marhái. Olyanok voltak számára, mint a családja. Nem csak etette és sétáltatta őket, hanem ezen felül társalgott is velük, szórakoztatta őket, és néha tovább is ment ennél. Egyetlen társa a marhákon kívül Candy nevű york shire terrierje² volt. Ő a marhaterelgetésben nem volt igazán segítségére, de kötődött hozzá, mert a kutya egyszer megmentette az

² Utalás az egyik szerző házi kedvencére

életét egy korgó gyomrú medvétől. Hogy hogy, azt ne kérdezzék.

Az év ezen szakában Szilézia vajdaságban rettenetes volt a hőség. Borisz tudta jól, hogy napi két liter folyadék elengedhetetlen, ez volt az ő ars poeticája. Ennek viszont volt egy kellemetlen mellékhatása, igen gyakran kényszerült könnyíteni magán. Így tett hát most is.

Helyzete kínos volt, már csak azért is, mert bár sokszor kellett ezt a műveletet végrehajtania, igazán nehezeére esett. Igen hosszas ráhangolódást igényelt, szinte szertartásosan cselekedett, része volt ennek egy kis skálázás felvezetés gyanánt, majd sokáig vizionálta maga elé az Amazonas csobogásának képét, és a siker be is következett, mintegy negyedórányi gyötrelem után. Így aztán elegendő időt szolgáltatott ahhoz, hogy jól szemügyre vegyék teste minden szegletét. Az egyszerű bámészkodó számára például igen szembeötlő lehetett a hímtagján éktelenkedő jókora anyajegy. A környéken híre is ment Borisz különleges védjegyének, egyes szekták hozzá intézték imáikat, zarándokok özönlöttek el, de őt mindez nem érdekelte. Ő nem akarta figyelmét átirányítani szeretett marháiról, de akarva akaratlanul az idő múltával speciális adottságainak szélesebb körben is hírük ment.

4.

Grugrigow elképesztően izgatott volt, hála a szappanárustól szerzett információnak. Tudni kell, hogy Grugrigow nem teljesen céltalanul édesgette magához a gyanútlan árust, terve a következő volt: Kezdetben igyekezett leitatni vendégét, hogy az mielőbb kényszerüljön szűrletének kibocsátására. Nem is kellett csalatkoznia, a szappanáros néhány kupica szíverősítő után már célba is vette a legközelebbi bokrot, kijelölt illemhely hiányában. Grugrigow pedig szokásához híven árgus szemekkel figyelt. Természetesen ezt vendége kissé tolakodónak találta, ezért aztán rá is förmedt:

-Elment az esze? Mit hesszeli a füttykösömet?

-Én nem, én csak... öö... én csak – mentegetőzött Grugrigow –, én csak kancsal vagyok, valójában a szomszéd házat néztem.

- Ugyan, Grugrigow... Ne nézz hülyének. Mind nagyon jól tudjuk!

- Micsodát? - értetlenkedett Grugrigow.

-Hogy búza vagy. Az egész falu tud róla, hogy mi minden után leskelődsz.

-Teljesen félreérted a helyzetet. – rebegte Grugrigow. – Nem vagyok meleg. De te ezt nem értheted.

-Ugyan már, Grugrigow, én se ma jöttem le a falvédőről. Hidd el, sokkal jobb lesz, ha abbahagyod a titkolózást. És

úgy hírlík, sokaknak felkeltette az érdeklődését. Én magam is nyitott vagyok... bármire.

-Ne homárkodjon itt nekem! – ripakodott rá Grugrigow.

- Tudni akarja az igazságot? Legyen! Tudja, ööö...

-Jaroslaw.

-Tudja, Jaroslaw, van nekem egy testvérem. Vele töltöttem gyerekkoromat. Sülve-főve együtt voltunk. Imádtunk ugróiskolázni, naphosszat játszottunk. Aztán egy nap... egy nap... elragadták tőlem... és többé nem láttam. De egy dolgot tudok róla: élénken él bennem egy kép róla. Volt egy jellegzetes tulajdonsága: péniszén egy méretes, delfin alakú anyajegy leledzik. Ez hát az igazság! Őt keresem!

-Hát erről lenne szó! Várjunk csak! Tudom, hol keresse.

-Hogy micsoda? Mit tud?

-Maga nem hallotta?

-Ugyan mit?

-Él egy egy pásztor, valahol... Sziléziában! Azt beszélík róla, hogy egy cápa alakú anyajegy található testének egy eldugott zugán.

-Cápa? Figyelt maga egyáltalán?! Delfinről beszéltem.

-Tudja mit... higgyen, amit akar. Én tudom, hogy mind a kettő hal. Én jót akartam. Ha gondolja, keresse fel.

-Tudja mit? Távozzon! Járatja itt velem a bolondját! Táguljon a földemről!

-Rendben. Eltűnök. De Grugrigow... még valami.

-Mi lenne az?

-Az ajánlat amit említettem... tudja... az csak tréfa volt... állandóan vickelődöm... én vagyok a falu mókamestere...
-Ja, persze... Á dieu, Jaroslaw. Élmény volt. – és azzal levette tekintetét beszélgetőpartneréről, aki néhány kósza pillantás után elballagott. Grugrigow pedig egyre csak az általa mondottakra volt képes gondolni:
„Ki lehet ez az ember? Ő lenne a testvérem? Lehetséges ez annyi év után? Egy pásztor... Kizárt dolog... Borisz okos fiú volt. Biztosan vajda lett vagy költő. Ennél több esze volt. Nem is szerette az állatokat. De mi van ha mégis...”
– elmélkedett Grugrigow, majd aztán ettől a sok megterheléstől mély álomba szenderült. De a gondolat nem hagyta nyugodni, álmában is testvére képe kísértett, és egyre kezdett rajta úrrá lenni a remény és a kíváncsiság. Mikor felébredt, nem is tétlenkedett tovább: csomagolni kezdett, de aztán észrevette, hogy nincs semmi használható eszköz a birtokában, így útnak is eredt azzal a lendülettel.

5.

Már 25 perce úton volt, mikor megközelítette a falu határát. Valljuk be, nem szaggatta az istrángot, igen kényelmes tempóban haladt előre. Nem volt könnyű

mindez számára, hiszen eddig sosem hagyta el Koszalin határait, de most nyomós oka volt rá.

A táj, ami eléárult, minden várakozását felülmúlta. Koszalin festői szépségű falucska volt. Az apró, szabályszerűen elrendezett házikók tökéletes harmóniában álltak az őket körülvevő, szebbnél szebb növényeket felvonultató zöld foltokkal. A madarak csicsorgása tovább fokozta a vidék autentikus hangulatát. Grugrigow magába szívta a falu összetéveszthetetlen illatát, mígnem valami egészen más szagra lett figyelmes. Ez a szag pedig minden kétséget kizárólag bűdös volt, állapította meg magában.

Először azt gondolta, csak saját hónaljának aromája csapta meg orrát, ám rá kellett döbbennie, hogy nincs egyedül. Szemek leselkedtek rá. Kéjsóvár tekintetek vették körül. Érezte, hogy nagy pácban van. Hallott róla, hogy a falu ezen pontja nem éppen biztonságos hely, de hogy miért, arra már nem emlékezett. Mostanra azonban nyilvánvalóvá vált, hogy ez a vidék a rettegett Grawoczki testvérek és csatlósai uralma alatt áll, akiket mindenféle bűncselekményekkel hoztak összefüggésbe a rossz nyelvek.

Grawoczkiék hárman voltak fivérek. A legidősebb, a középső, és a legfiatalabbik. De mindemellett neveik is voltak, az előbbi sorrendet követve: Mikul, Bogumil és Boleslaw. Nehéz gyermekkoruk volt, szüleiket hírből sem ismerték, a vadonban nőttek fel, a közbeszéd szerint egy

farkas nevelte fel őket (sokak szerint igen kifogásolhatóan, a farkast gyakran illeték a molesztálás vádjával). Ők emiatt cseppet sem bántódtak, örömtelinek találták, hogy az emberek tartanak tőlük. Nekik ez volt a természetes, hogy mindent maguk szereznek meg, a vadon törvényei szerint éltek. Ha valami kellett, azt kérés nélkül elvették. Ha éhesek voltak, raboltak, ha szomjasak voltak, raboltak, ha fickósak voltak, raboltak. Most Grugrigow sem igazán tudta, mik is a szándékaik vele. Így aztán meghűlt benne a vér, mikor megszólították:

-Adj Isten!

-Adj isten! - kontrázott rá a tőle telhető legilletelmesebben Grugrigow. Láttá ugyanis, hogy rosszban sántikálnak, de hogy miben, csak gyaníthatta.

-Hogy hívnak, Grugrigow? – kérdezte tőle a jólinformált Mikul.

-Úgy. – felelte bölcsen Grugrigow. – Aztán ezt honnan tudtad?

-Csak tudtam. Megérzés. És a Grugrigow nagyon gyakori név mifelénk. Én is majdnem az lettem. Csak az anyafarkas ragaszkodott a Mikulhoz. Nők...

-Értem.

Majd ekkor közbeszólt Bolesláv:

-Térjünk a tárgyra, Grugrigow! Van valamid, amire szükségünk van!

-Mi lenne az?

-Azt beszélnek a környéken, hogy jártál mostanában a piacon.

-Úgy volt. - erősítette meg Grugrigow.

-És azt is beszélnek – folytatta Bogumil -, hogy nem is üres kézzel távoztál.

Grugrigow próbálta menteni a menthetőt, miután érezte a veszét:

-Igaz, ami igaz, befaltam egy lángost. Tejfölöset, ha jól emlékszem.

-Az mi? – értetlenkedtek a fivérek.

-Nem számít. – gorombáskodott ő.

-Grugrigow, minket nem ez érdekel. Tudjuk jól, hogy szert tettél egy különleges húspotyolóra.

Grugrigow ebben a pillanatban úgy érezte, mintha rászakadt volna egy ház. De Bogumil folytatta.

-Tudod, nekünk kell az a húspotyoló. Tudniillik, sok húsunk van, amit meg kéne potyolni.

-És én miben segíthetek?

-Ne köntörfalazz, Grugrigow, ide azzal a húspotyolóval!

Grugrigow döntéshelyzetbe került. Végigfuttatta agyában az összes lehetséges megoldást. Végül kisütötte mind közül a legkézenfekvőbbet.

-Rendben, kövessetek - szólt oda azoknak. A fivérek erre megörültek és a nyomába eredtek, nem is sejtve, mire készült Grugrigow.

6.

Grugrigow a három bajkeverőt odavezette a falu legbarátságtalanabb, leglepusztultabb házába, ahol egy rémséges öregasszony éldegélt. Grugrigow tudott róla, mivel foglalkozik a fehérnép, hiszen látta már mikre képes az. Egyszer például, saját szemével látta, amint az dühében kolibrivé változtatta a munkáját rosszul ellátó postást. Bár ornitológia ismeretei igencsak foghíjasak voltak, így erre nem vehetett mérget. De abban biztos volt, a boszorkány az egyetlen jó esélye féltve őrzött húspotyolójának védelmére. Így aztán bekopogott.

-Baszd meg! – szólt ki a modortalan öregasszony. De Grugrigow ettől sem jött zavarba.

-Asszonyom! Kezét csókolom! Önhöz jöttünk.

A testvérek az asszony láttán kezdtek bizalmatlanná válni.

-Ki ez a nő?

-Á, csak az asszony. Éppen megjött neki, azért ilyen zabos.

A nőket oly nagyon ismerő testvérek ezt tudomásul is vették. Az asszony továbbra sem volt barátságos kedvében.

-Mit akartok? – háborgott.

-Húspotyolót! – kiáltott rá a bárdolatlan Bolesláv.

-Olyan nincs. – felelte rá a boszorkány.

-Grugrigow, te becsaptál! - méltatlankodtak a testvérek.
-Ide azzal a húspotyolóval, vagy neked annyi, Grugrigow!
-Egy perc, megbeszélem a kis bogarammal. Egy percet adjatok. – azzal betört a számára vadidegen öregasszonyhoz. Igyekezett álcáját megtartani, így aztán meleg öleléssel és forró csókokkal üdvözelte alkalmi feleségét.

-Figyeljen ide, boszorkány. Kérem, intézze el ezeket a gazembereket! Cserébe bármit megteszek.

-Bármit?! - kacintott az öregasszony, majd nyelvét kezdte öltögetni.

-Hát, talán mégsem bármit... - helyesbített Grugrigow, de már elkésett. Az öregasszony nyelve ekkor már a szájában volt. Végére is mondhatjuk, hogy természetben váltotta meg az asszony szolgáltatásait. Ez már csak azért is célszerű volt számára, mert a testvérek sem fogtak kint gyanút, bár való igaz, kissé kényelmetlen volt számára a rögtönzött „hitvesi” együttlét. Hátborzongató kurjongatások hallatszottak ki, majd mikor azok elültek, egy sokkalta életvidámabb öreghölgy, és egy kevésbé lelkes Grugrigow lépett ki a házból.

-Mi lesz már? Hol az a húspotyoló. – türelmetlenkedtek.

-Íme – mondta erre a boszorkány. Aztán tenyerét feléjük lendítette és az alábbi varázsige hagyta el vérfagyasztó ajkait: - Ictum caedo!

A hatás elképesztő volt. Grugrigow nem hitt a szemének. Akár hiszik, akár nem, a testvérek ott helyben közönséges marhákká változtak. Szellemi szintjüknek legmegfelelőbb alakot öltöttek. Az öregasszony erre csábosan megszólította az elképedt Grugrigowot:

-És, jó volt neked is, édes?

-Felejthetetlen... - kesergett Grugrigow.

-Tudod, ha akad még ellenség a láthatáron... én itt leszek... tettekre készen.

-Felejtse el, legközelebb elfutok... - azzal Grugrigow útnak indult, ám az öregasszony mégegyszer rákiáltott.

-A marháid meg itt ne hagyd, gazfickó!

Grugrigow nem mert szembeszegülni, így aztán magával terelte a három jól megtermett állatot. Természetesen azokat az első adandó alkalommal szélnek eresztette (a lehető legszerencsésebb helyzetben, karnyújtásnyira egy vágóhídtól). Nem tudhatta, hogy aztán mégis viszontlátja még őket.

7.

Grugrigow magára maradt, szinte visszasírta a testvérek társaságát és kellemetlen testszagát. Már titkon azt is megbánta, hogy a szélnek eresztette őket. Nem mondhatjuk, hogy nagy állatbarát lett volna, de szíve, az volt. Egyszer hazavitt egy sérült, szárnyaszegett

madárkát, és hosszasan pátyolgatta azt, míg nem összekülönbözött vele, és azt is szélnek eresztette. Erről szólt Grugrigow élete: nehezen jött ki másokkal, és minden esélyét elszalasztotta, hogy normális társasági élete, vagy egy épkézláb kapcsolata legyen. Ezen tűnődött, miközben átlépte a falucska határát, és ez igencsak tönkretette kedélyállapotát.

Hosszasan ballagott, és közben egy árva lélekkel sem találkozott, míg el nem érte a következő települést, Gatuznowot. Gatuznow meglehetősen apró település volt, igen visszataszító emberekkel. A környékbeli emberek igyekeztek messziről elkerülni a jövevényt, de Grugrigow annyira belefeledkezett eszmefuttatásába, hogy ügyet sem vetett a gatuznowiak folyamatos provokációira.

Fejét lehajtva masírozott előre, mindaddig, míg meg nem pillantott egy számára igen lenyűgöző tárgyat. Már korábban is szóba került, hogy Grugrigow mély vonzalmat érzett a kék szín iránt, így aztán az éppen megpillantott kék csipesz elképesztően nagy hatással volt rá. A gond csupán annyi volt, hogy a hön áhított kék vacak egy kerítéssel védett ház berkein belül hevert. Grugrigowról azonban tudni kell, hogy nem ismert leküzdhetetlen akadályt, így aztán eltökélte, hogy megszerzi álmai csipeszét. Már volt neki egynéhány, de ilyet még csak nem is látott. Nem hagyhatta, hogy az a felbecsülhetetlen értékű csodaszép kék csipesz ott heverjen látszólag gazdátlanul, leselejtezve egy ilyen

ócska helyen, annál az sokkal többet érdekel. Volt is egy terve, amit hosszas gondolkodás után tökélyre fejlesztett: át akart mászni a kerítésen. Ez nem igényelt túlzottan ritka kvalitásokat, de azért Grugrigownak meggyűlt vele a baja. Végül néhány felszíni sérüléssel megúszta. Katonadolog, gondolta.

Már szinte kezei között érezte a páratlan csipeszt, csakhogy számításaiba hiba csúszott. Ekkor ugyanis egy, a fűben elterülő terebélyes kutyaürülékre lett figyelmes, ez pedig csak egyet jelenthet: kutyát. Grugrigow nem is járt messze az igazságtól, az állat ugyanis ekkor előbújt és hangos ugatásba kezdett. Ez aztán felzavarta a ház népét, akik aggódva rohannak ki a kertbe. Mikor a ház ura meglátta, amint Grugrigow kezét a problémás csipesz felé nyújtja, rögvest haragra gyúlt.

-Hé, te ott! – ordított rá.

-Én??- kérdezett vissza a meglepett Grugrigow.

-Te ott, azzal a gyönyörűséges csipesszel a kezeden! Teszed azt le!

-Azt már nem! A csipesz már az enyém! Drágaszááág... Gazda rossz... Elviszem drágaszág!

-Maga meg miről beszél?

-Nem tudom, déja vu érzésem volt...

-Na ne szájalj itt nekem, hanem add vissza a csipeszemet! A terembúráját!

-Az áldóját! Azt nem tehetem!

-Szent Kleofás, hát képes lennél ellopni?!

-Mondd, te mire figyeltél eddig?

-Szent Habakukk! Neked van egy rozmár alakú anyajegy a fülcimpádon!

-Tudod mit? Én most lelépek a csipeszemmel, te pedig ne csúfólj, miféle ember az ilyen.

-De azt még a nagymamám hagyta rám, családi ereklye. Ő is az anyjától örökölte, anyáról lányára szállt. Én pedig elloptam a húgomtól.

-Na szépen vagyunk. Miféle ember tesz ilyet? Nem érdemled ezt meg! Pusztulj meg, te lelketlen tolvaj!

Azzal megiramodott, de a paraszt a nyomába eredt, őt követte kutya, azt pedig egy féltékeny szuka, míg sereghajtóként jött annak a gazdája. Így tették meg az elkövetkező egynéhány kilométert hangos kiáltások és egymás pocskondiázása közepette, ám rövidesen kiütközött Grugrigow hosszútávfutói tehetsége, és jól otthagya őket. Azonban ereje fogytán volt, így mikor megpillantott egy barlangot, jobbnak látta, hogy lepihenjen, és kivárja, míg elül a vihar. Nem is sejtette, mi vár rá odabent a barlang mélyén...

8.

Grugrigow fellélegzett, úgy érezte immáron biztonságban van. Tévedett. Olyannyira biztonságban érezte magát, hogy kíváncsisága felülkerekedett józan

eszén és elindult feltárni az egyébként igen mély és annál rejtélyesebb barlangot.

Lépegetett előre, a félelemnek legcsekélyebb jelét sem mutatva. Sokáig semmi érdekesbe nem botlott: néhány denevér, néhány molylepke, néhány pók, pár csontváz... Semmi extra. Semmi, amit nem várt volna. Ám amint egyre beljebb jutott, felismerhetetlen szag ütötte meg az orrát. „Mi lehet ez?” – gondolta. Éles elméjében végigpörgette az általa ismert szagok lajstromát, de nem tudta ezeket párosítani a barlangból áradó bűzzel. Arra jutott, hogy legokosabb, ha egy másik érzékszervét is beveti, és szemügre veszi a szag forrását.

Közelebb ment. Most már apróbb zajok is eljutottak hozzá, intim tevékenység hangját vélte hallani. Ismerős volt számára ez a hang. És amint egyre közelebb ért, a szag eredete is kezdett körvonalazódni fejében.

Heuréka! - kiáltott fel Grugrigow, mikor megpillantott egy régi ismerőst.

-Már megint te?! – rivallt rá a meglepett Ádám. Merthogy igen, a korábbi már átlalatok is megismert Ádám volt az! Beszarás!

-Ádám – szólította meg őt hősünk.

-Mondjad, Grugrigow – felelt az immáron lehiggadva.

-Te miért rejszolj egy barlangban??? – kérdezte mély megdöbbenéssel.

-Hát kedvem szottyant.

Grugrigow átformálta egy kérdését: - Akkor úgy kérdezem: mit keresel egy barlangban?

-Rejszolok. – hangzott a válasz. Grugrigow nem jutott tehát közelebb az igazsághoz. Ekkor Ádám hozzáte:

-Kerestem egy helyet, ahol nem kukkolsz. Erre tessék. Most boldog vagy?! Most fordulj el! És aztán két perc múlva folytatjuk.

-Rendben. – azzal Grugrigow elcsöndesedett, és megvárta, hogy Ádám megszólítsa.

-Nos, mi járatban?

-Épp egy feldühödött paraszt elől menekültem.

-Az derék – vágta rá Ádám. – Mi oka volt kergetni téged?

-Ööö... Most nem ez a lényeg. Te nem akarsz megmagyarázni ezt az egészet? Mi ez a sok csontváz?

-Hát... - vetette oda - valamiből élni kell.

Grugrigow kezdte megérteni, hogy Ádám nem az az ember, akivel érdemes sok időt együtt tölteni. De mégis hajtotta a kíváncsiság, hogy mit kereshet egy barlang mélyén.

-Mit keresel egy barlang mélyén? - krédezett rá immár konkrétan.

-Őszinte leszek hozzád, Grugrigow. Nem vagyok az az ember, akivel érdemes sok időt együtt tölteni. De a legfőbb ok az, hogy mióta megláttál, nem bírok akárhol recskázni, így ideköltöztem, hogy teljes nyugalomban tegyem, amit tennem kell.

Grugrigow megdöbbenve hallgatta Ádám szavait. Elhatalmasodott benne a lelkiismeretfurdalás, már-már megsajnálta az eddig visszataszítónak vélt Ádámot. Szavakat sem talált sajnálatának nyomatékosítására.

-Én ezt nem tudtam. Ádám... Sajnálom... Nem lett volna szabad leskelődnöm utánad.

-Ne sajnáld! Én elégedett vagyok a sorsommal. Azt kaptam, ami jár.

-Ne mondd ezt, Ádám! Te ennél jobbat érdemelsz. Gyere inkább velem! Hosszú ideje keresek valamit, és azt hiszem, most megtalálhatom. Úgy érzem, fontos nyomra bukkantam.

-Hát ez igazán érdekes. De nem tehetem. Engem már minden ideköt, nem hagyhatom el ezt a barlangot. Egész komfortos életet alakítottam itt ki magamnak, nincs szívem itthagyni.

-Márpedig velem jössz. Nem élhetsz itt aszkétaként! Ennél többre vagy hivatott, a társadalomnak szüksége van rád. Nekem szükségem van rád.

-Talán igazad van. Veled tartok, de egy feltétellel: ha elfordulsz, mikor rám jön a szükség.

-Rendben - egyezett bele nehéz szívvel Grugrigow.

-Megígéred?

-Meg.

-Így görbülj meg?!

-Így.

-Akkor mire várunk még?

-Szedd a cókmókod és induljunk! – mondta erre megkönnyebülten Grugrigow.

-Oké. Hozom a szmokingomat és ezt a lábszárcsontot..

-Hülye vagy te Ádám??-kérdezte mély megdöbbenéssel Grugrigow. – Hisz az egy singcsont!

-Jól van na. – vágta rá Ádám. – Nem voltam jó anatóniából.

-Azt látom. Na gyere, te lóköető! – csapott rá a vállára, és el is kezdtek kikászálódni a barlangból. Még nem is sejtették, mit tartogat számukra a jövő.

9.

Grugrigow és Ádám útja gond nélkül haladt előre, minden harmonikusan működött köztük. Grugrigow tiszteleben tartotta Ádám szükségleteit, míg Grugrigow cserébe engedélyt kapott, hogy csodálja Ádám kék cipőfűzőjét. Sőt, az eltelt idővel arányosan nőttön nőtt barátságuk ereje is. Elválaszthatatlanok lettek.

Egy este azonban aggasztó jelek mutatkoztak kettejük kapcsolatában. Történt ugyanis, hogy egy nap megéheztek. Hovatovább, körülülték a tábortüzet - ami két fő esetében igen nagy teljesítménynek számít -, és süttögettek. Grugrigow a vándor életmód hatására felhagyott vegetarianizmusával. Így utólag belegondolva

maga sem értette, eddig minek erőltette annyira. Hőseink mindeközben pedig társalogtak.

-Ejj, Grugrigow! – szisszent fel Ádám. – Micsoda fogás volt ez a rókamangusztá!

-Úgy bizony! – helyeselt Grugrigow. – Becsüld ezt meg, cimbora, nem mindennap akad horogra egy ilyen. De amúgy Ádám... látom te nem voltál nagyon jó biológiából... ez egy fácán!

-Hát, Grugrigow... - habogta Ádám.

-Miben voltál te jó egyáltalán? – szakította félbe őt Grugrigow.

-Hát... - nyögte. – Ének-zenéből, valamint tánc és drámából jeles voltam világeletemben.

-Le a kalappal – vágta rá a meglepett Grugrigow. – Derék dolog. És kamatoztattad ezt a tehetséged?

-Szerinted? – kérdezett vissza. – Várj csak... Egy ízben ezüstérmes voltam a csapatommal a területi kórusbajnokságon.

-Mik vannak... -csodálkozott el Grugrigow. – Akkor miért nem ezzel foglalkoztál?

-Elkezdtem mutálni. A karrierem derékba tört. Totál pedofil hangom lett. Hát ahogy mondani szokás... A hang teszi az embert.

-Persze...

-Na de én eleget meséltem. – mondja Ádám. – Most rajtad a sor. Azt mondtad, valakit keresel. Ki lenne az? Egy leánka?

-Hát, nem egészen... - mondta elcsukló hangon Grugrigow. – Ez egy szomorú történet. Erről még soha senkinek nem beszéltem. Kivéve a szappanügynöknek... és a postásnak... meg a kocsmárosnak... és a kocsmáros asszisztensének.

-Na de mégis, kit keresel? – kíváncsiskodott Ádám.

-Emlékszel a találkozásunk körülményeire?

-Hogy is felejtethném. Hiszen amiatt költöztem barlangba. De megígírted, hogy nem lesz több ilyen!

-Nos, nem csupán kielégületlenségem vezetett hozzád azon az éjjelen. Látnom kellett a pucudat.

-Apucimat??? – csodálkozott. – Ő már nincs köztük.

-Nem. A pucudat. A brédet bakker!

-Micsoda?! Miért?

-Figyelj... Volt nekem egy bátyám. Borisz, ha nem tévedek. Rég volt, talán igaz sem volt. De én mondom, elválaszthatatlanok voltunk. Megosztottuk egymással bánatunkat, örömlünket, de még az ágyunkat is. Mindent együtt csináltunk.

-Folytasd. - mondta pajkosan Ádám.

-Szóval, innen tudom, hogy a bögyörőjén volt egy delfin alakú anyajegy. Ritkaszép volt.

-Mire akarsz kilyukadni, Grugrigow?

-Egy nap a testvéretem elragadta tőlem valaki. Egy gonosz ember.

Ádám ekkor kezdett némileg elsápadni, rossz előérzete volt, de Grugrigow tovább fűzte a történet szálait: -

Történt egyszer, hogy Borisz elkóborolt. Szokása volt neki. De ez más volt. Napokig nem került elő, és miután hazaért, egy titokzatos barátról beszélt, meg valami marhákról. Marhaságokat hordott össze. Mondanom sem kell, sárga voltam az irigységtől. De aztán a kimaradozásai egyre inkább megsaporodtak. Mígnem egy napon végleg eltűnt és sosem tért vissza. – zárta le Grugrigow nemes egyszerűséggel a történetet.

Mindeközben Ádám igen furcsán kezdett elviselkedni. Arcizmai megrándultak, szíve hevesebben vert, föl-alá rohangált. A figyelmes Grugrigow ezt jó érzékkel ki is szúrta, és nem is habozott rákérdezni.

-Mi a baj, Ádám, furcsának tűnsz.

-Csodálsz? Mindjárt odaégnek a rókamanguszták. – próbált eltérni a tárgytól Ádám. Együk meg őket rögvest, mielőtt tönkremennek.

-Jól van - egyezett bele Grugrigow. Neki is láttak a falatozásnak, ám Ádám továbbra is furcsa tüneteket produkált. Hogy miért? Grugrigow még csak nem is sejthette

10.

Borisz nehezen birkózott meg a hírnévvel. Akárhova ment, mindenki kivételes anyajegyéről kérdezgette, meggyűlt a baja a sajtó munkatársaival és az átlagemberekkel egyaránt. Nem volt nekivaló mindez.

Nem kereste senki társaságát, marhái minden igényét kielégítették.

Egy csalódás kiölte benne az emberekbe vetett bizalmát. Mióta évekkel ezelőtt csalódott egy sokáig barátnak hitt emberben, aki miatt ráadásul mindent hátrahagyott, teljesen megszakította emberi kapcsolatait. Új barátokat szerzett, és egy lett a marhák közül. Azóta a marhák alkották baráti körét.

Egy nap, ez a baráti kör új tagokkal bővült. Szám szerint hárommal. Érdekes példányok voltak, meg kell hagyni, ezek a marhák ugyanis különösen emberiek voltak.

Borisz hamar beleszeretett új barátaiba, azok ugyanis nagy segítségére voltak az érdeklődők távoltartásában. Tudniillik, ezek a marhák bizony igen barátságtalanul viselkedtek. Rendszeresen kirabolták, illetve megerőszakolták a környékbelleket. Az egész környék ezt a három marhát rettegte. Ők pedig szimbiózisban éltek Borisszal, aki a segítségükért cserébe gondosan etette, mosdatta őket.

Ám egy nap Borisz nélkülük kerekedett útra. Meg kellett látogatnia a közeli falut, Zapoteket, mely posztóiparáról volt híres, neki pedig szüksége volt effélére, ugyanis szeretett volna az új jövevényeknek valami meleg takaróval kedveskedni, ami a tél közeledtével teljesen érthető is. A posztóipar mellett Zapotek másik ismérve kivételes fekvése volt. Az óriási szakadék mellett elterülő város ugyanis lélegzetelállító panorámával rendelkezett.

Betért tehát Zapotekbe, ellenérzései dacára. Tetőtől talpig csuhába volt bugyolálva, mint egy szerzetes, személyazonosságát titkolandó. Úgy tűnt, terve működik, észrevétlenül elérte a várost.

Persze az út igen nehéz volt számára. Mindvégig rossz érzéseivel hadakozott. Úgy érezte, mindenki őt figyeli, a tekintetek megállás nélkül vizslatják, és csak idő kérdése, hogy álcája meddig tart ki.

Felkereste a piacon az általa legjobbnak tartott posztóárust, annak ellenére, hogy nagyon izgult személyazonossága leplezése miatt.

-Ajd isten. Miben segíthetek? – kérdezte a jólnevelt kofa.

-A nevem nem rád tartozik – felelte Borisz.

-Ki kérdezte? Kell valami, vagy sem? – váltott keményebb hangvételre.

-A nevem akkor sem mondom el. Posztóra lenne szükségem.

-Nofene. Mennyit adhatok?

-Hiába próbálkozik. Akkor sem tudja meg a nevem. – mondta az indulatos Borisz. – 3 takarónyira lenne szükségem

-Értem. Milyen színben?

-Maga aztán hihetetlen! Akkor sem árulom el!

-Utoljára mondom, nem vagyok kíváncsi a szaros nevére! Itt a posztója, tűnjön innen!

-Rendben. – vágta rá Borisz. Lépett egyet előre, majd visszafordult és búcsúzóul odabökte:

-Akkor sem mondom el, hogy Borisz a nevem!

E név hallatára az egész piac felkapta a fejét. Az eladó szeme is igencsak kikerekedett, meglepetésében pedig telitorokból elüvöltette magát:

-Emberek, ez ő! Itt van Borisz!

Erre persze annak rendje és módja szerint megrohmozták őt az emberek. Ám Borisznak sem kellett több, rögvest futásnak eredt, kezében 3 takarónyi posztójával, ami nem mellesleg eléggé le is lassította őt. Kétségbeesetten menekült a városlakók elől, de mindenütt beléjük ütközött, amerre nézett, kíváncsi tekintetek szegeződtek rá. Sokan követték is, és kérdésekkel bombázták. Ő ezek közül egyikre sem válaszolt, hanem futott a szabadba gondolkodás nélkül.

-Fuss, Borisz, fuss! – biztatta magát elváltoztatott hangon, zavarbaejtően magas hangszínen. Mikorra aztán elérte a város peremét, kíváncsiskodók valóságos tömege üldözte, úgy érezte, sosem rázhatja le őket. Nem adhatta föl, ezért tovább robogott az erdő felé. És ekkor megpillantotta három új kedvencét, akik idáig követték szeretett vezérüket. Borisz tudta jól, milyen hatást gyakorolnak ezek az állatok az emberekre, ezért feléjük iramodott. Az eredményben pedig nem is kellett csalatkoznia. Marhái halált megvető bátorsággal rohantak a falusiak tömege felé. Amint a parasztok megpillantották a dühös fenevadakat, menekülőre

fogták, ők pedig addig üldözték azokat, amíg jónak látták.

Éppen diadalittasan vonultak volna el a csatamezőről, amikor pár embernek megjött a bátorsága, és bosszút fogadott a lankadó figyelmű marhák ellen. A ránézésre legalább 8-10 felhevült falusi rárontott spártaikat idéző harci kedvvel a marhákra, akikben nehezen tudatosult, miképp váltak a rémült sikolyok csatakiáltássá. Így aztán egy szempillantás alatt komoly kézitusára alakult ki, egymásnak feszültek a felek. Mindegyikőjük az utolsó leheletéig küzdött, a harc életre-halálra szólt.

Paták dobogtak, csontok törtek, vér fröccsenése hallatszott, csatazaj töltötte meg a vidéket. Borisz mindezt távolról figyelte. A nagy kavarodás vége az lett, hogy az emberek újból menekülőre fogták. A marhák szinte a szájukban érezték a győzelem édes ízét, mikor az utolsó pillanatban egy hősies lelkületű fiatalember becsületét féltve még egyszer nekiugrott riválisának, és magával rántotta az ott tátongó mélységbe, melyről a csata hevében nem is vettek tudomást.

- Az áldóját, mekkora lyuk van itt! – döbönt rá az egyik falulakó, aki aztán társa halálától megrettenve sokadmagával végleg visszavonulót fűjt.

Győztek tehát Borisz marhái. De pürrhoszi győzelem volt mindez, gondolták magukban. Hiszen hűséges társukat veszítették el, kivel már oly régóta járták a legelőket. Valójában nem is olyan régóta.

Borisz a nagy kavarodásban kevés konkrétumot tudott kivenni, végül a látvány, ami elé tárult, teljesen kiborította. Végig kellett néznie, amint hőn szeretett marhája métereket zuhan, miközben ellenfelével továbbra is egymást püfölik, az élet-halál küszöbén is. Ettől természetesen féktelen haragja gerjedt.

-A rossebb egye meg! – szitkozódott. - Most vihetem vissza az egyik posztót!

11.

Mindeközben Grugrigow és Ádám jó pár napja vándorolt már, számtalan falut hagytak maguk mögött és számtalan kék tárgygal gazdagodtak felettébb tartalmas útjuk során. Eközben volt alkalmuk még jobban megismerni egymást, olyannyira, hogy még egymás nőügyeivel is megismerkedtek többé-kevesbé.

-Aztán Grugrigow... Te mindig meleg voltál? – kérdezte Ádám, Grugrigow ferde beállítottságának teljes bizonyosságában. Hősünket persze a feltételezés is vérig sértette.

-Te miről beszélsz? Azért, mert mások bögyörőjét nézegetem? Igenis jó okom van rá!

-De nem keverted a kellemest a hasznossal?

Grugrigow erre kifakadt:

-Nem, te fasz! Egy porcikám se meleg! Hídd el, nem azért néztem végig a kis akciódat, mert az akkora örömet okozott volna, nehogy azt hidd! Már elmondtam nem egyszer a valódi okot! Hova figyeltél?

-Baszki... azt nem viccnek szántad?

-Kurvára nem!

-Figyelj, Grugrigow, én elhiszem, hogy jó okod van minderre... De indokolatlanul gyakran csinálod. Olykor-olykor repetázgatsz is. Ezt mivel magyarázod?

-Alapos munkát végzek.

Grugrigow szemmel láthatóan teljesen kifakadt. Agyát elöntötte a düh, és már-már transzközei állapotba kerülve kántálta: Nem vagyok meleg!

Ádám kénytelen volt tudomásul venni, némileg csalódottan. Aztán kis idő elteltével Grugrigow lenyugodva a következőket intézte vitapartneréhez:

-Hegyezd a füledet, Ádám! Életem során számtalan nővel voltam már. És csak hogy tudd... A napokban is volt egy kalandom, egy... - kereste a megfelelő szavakat Grugrigow – egy érett nővel.

-Ez igen! – csettintett Ádám. - Nem is tudtam hogy ekkora nőcsábász vagy. És volt-e már komolyabb kapcsolatod?

Ez igen érzékeny téma volt hősünk számára, aki természetesen az imént jókorát lódított, komoly kapcsolat pedig szinte senkihez sem fűzte a korábbiakban. Élete során testvérén kívül végig a nagy őt

kereste, a kékszemű, kékruhás, kék színekben pompázó nőszemélyt, aki leszopná³. Grugrigow szégyellte mindezt, így aztán kissé kiszínezte válaszában a valóságot.

-Hogyne! Volt egy... egy nő... akinek a haja olyan... a haja olyan... volt haja... ööö... és a mellei is... szóval tudod, mint egy nőnek.

-Jól hangzik. – helyeselte Ádám, aki persze kiszúrta, hogy Grugrigow szavai kissé sántítanak.

-Á, nekem ez nem megy! – adta fel Grugrigow a nyilvánvalóan értelmetlen füllentést, és végül kitárulkozott újdonsült cimborájának:

-Azt hiszem, már eléggé összebarátkoztunk ahhoz, hogy megnyíljak előtted. – erre Ádám szeme felcsillant. – Nézd, Ádám, én egy csódtömeg vagyok. Se karrierem, se kapcsolatam nem volt, és a testvéreimet is elveszítettem. Ráadásul sosem tudtam jól kijönni a fehérnépekkel sem, mindig vesztesnek tartottak.

-Na de mégis, akkor hogy történt meg a dolog azzal a szépasszonnyal?

-Na erről nem akarok beszélni! Ne hánytorgassuk.

-Na de mégis - erősködött Ádám.

-Megbasztam a boszorkányt.

Szemmel láthatóan ez az információ sokkolta Ádámot.

-Adj egy ötöst!

³ Utalás a l'Art pour l'Art társulat egy jól sikerült poénjára.

Grugrigowot kissé meglepte Ádám reakciója, de a pacsi nem maradt el.

-A raciborzi boszokrányt! Öregem! Ez ám a nagy hal.

-Micsoda? Én a koszalini vénségről beszélek. Nem a raciborzi bombázóról.

Ádámot ez az infó is megrendítette, de másként.

-Te normális vagy? Az a nő legalább 1000 éves.

-Jó okom volt rá...

-Persze-persze, neked minderre jó okod van.

-Nem volt más választásom – mentegetőzött Grugrigow.

-3 foga van!

-Muszáj volt.

-Három szál haja van!

-Nem tehettem mást.

-Három bibircsók van a háta közepén.

-Ezt honnan tudod? – hökken meg Grugrigow.

-Ööö. Az nem számít... Mesélték!

-Mindegy, elkerülhetetlen volt.

-Három lába van!!!

-Szóval az bökött annyira...

-Az.

-Na, viccet félretéve...

-Három a magyar igazság!

-Hagyd már ezt abba! Figyelj, egyet elárulok. Bár voltak afférjaim, de engem mindig ugyanaz a szándék hajtott: szerettem volna megtalálni az igazit. És a célom továbbra is ugyanez. Fel tudod ezt fogni?

-Többé-kevésbé. – vágta rá tétován az őszinte vallomástól magát kissé kellemetlenül érző Ádám.

-Keresem az igazit, de úgy érzem, sosem talál rám - zárta le vallomását Grugrigow.

Ekkor még nem is sejtette, mekkorát tévedett.

12.

Harc. Patadobogás. Halálhörgés, siralom. Csontzene. Csatakiáltások. Egy marha a mélybe zuhan.

-Ne!

Borisz verejtékező homlokkal ébredt. Már megint ugyanaz az álom. Újra és újra, minden este. Képtelen volt feldolgozni hűséges marhájának elvesztését. Úgy érezte, beleőrül. Igen törékeny ember volt. Korábban már elveszített egy számára nagyon fontos valakit, és érezte, ezt még egyszer nem tudná feldolgozni. De nem volt más választása.

Elgondolkodott. Nem volt ez rá jellemző. Ám ezúttal elkerülhetetlen volt. Le kellett vonnia a tanulságot a történekből. Végül, hosszas fejtörés után arra jutott, nem engedheti meg még egyszer, hogy bárki is meghaljon a gulyájából. Felelősebben kell viselkednie.

Azóta sok minden keresztlment. Miután visszavitte a feleslegessé vált posztót, többé nem merészkedett a falu közelébe. Napjait főként lelkigyakorlatok és jóga töltötte

ki. Az eset óta egyre gyakrabban lapozgatta a Bibliát, de megnyugvást nem lelt. Sűrűn gondolt Istenre. Egy nap végül imígyen fakadt ki:

-Istenem... Tudom, már rég nem beszéltünk... Bár, legyünk őszinték, te sem nagyon kerestél... De most ássuk el a csatabárdot. Egy számomra nagyon fontos valakit vettél el tőlem. A gulyám a családom, ezt te is tudod. Úgy érzem, mintha a szívem egy darabját tépték volna ki. Istenem, add, hogy többé ne történjen ilyen! Megváltozom! Ezentúl jobban vigyázok a környezetemre. Összeszedem a marhaszart... legalábbis a nagyobbacskákat. Egyet-kettőt. Istenem, ha fontos még neked a sorsom... Ha még törődsz a te Boriszoddal... Adj kérlek egy jelet! Bármit! Akármit!

Ebben a pillanatban Borisz egyik állatkája pottyantott egy kiadósat. Erre Borisz keserűen megjegyezte:

-Látom, a humorérzéked a régi...

Méregette egy darabig az ürüléket, majd ígéretéhez híven felszedte. Már nem volt teljesen csalódott, végre érezte az isteni gondviselést. Viszont nem is sejthette még, mit tartogat számára az Úr.

13.

Grugrigow és Ádám kedélyesen barchobáztak, épp Ádám volt a soros a találgatásban:

-Hosszú?

-Meghiszem azt

-Kemény.

-Miazhogy.

-Vastag?

-Bezony.

-Mindezek tetejében azt állítod, hogy verésre használják?

-Amit mondtam, megmondtam.

-Akkor ez egy buzogány.

-Természetesen. Mi más is lehetne?

A két vándor tehát már félszavakból megértette egymást, egy húron pendültek, egy rugóra járt az agyuk, és ráadásul még hasonlóan is gondolkodtak.

Verőfényes, meleg nap volt. Az égen egy felhő sem látszott. Látszólag tökéletes nap. Ám ekkor a levegőben felszálló füstre lettek figyelmesek.

-Dikk - jegyezte meg epésen Ádám. Grugrigow viszont hamar felocsúdott a sokkból és így szólt:

-Talán kigyulladt valami. Siessünk, hátha valaki bajban van!

Nem hezitáltak hát, futásnak eredtek. Amint egyre közelebb kerültek a füst forrásához, észrevették, hogy az bizony egy lángokban álló ház. Ádám továbbszaladt volna, de Grugrigow megállította:

-Ádám, megérkeztünk.

Ekkor Ádám is felfigyelt a lángoló házra, és így reagált:

-Szerzek vizet.

Grugrigow ekkor meghallott valamit. Egy kétségbeesett sikolyt. Tudta, mit kell tennie. Berohant a házba, mit sem törődve a veszéllyel. A füsttől ekkor már semmit sem látott, így már csak hallására hagyatkozhatott. Követte a hangot, mely egyre erősödött.

-Segítséééééééééééééééééééé! Valaki mentsen meg! Mondjuk te ott, baszki! Hé, nyisd már ki a szemed? Balra! Mondom balra... Másik balra... Hideg. Meleg. Melegszik...

Grugrigow ekkor már teljesen össze volt zavarodva. Rohangált, mint pók a falon. Ekkor azonban megragadta a bajba jutott hölgyet, és szaladni kezdett vele kifelé, ám a segélykiáltások nem szűntek, hanem távolodtak:

-Most meg hová mész? Teszed le a szövőszéket!

-No fene! – lepődött meg Grugrigow, majd elhajította az antik, méregdrága szövőszéket, és visszafordult.

-Te tényleg ilyen hülye vagy? – hangzott a bajbajutott nő vádló kérdése.

Grugrigow már végképp összezavarodott. Már úgy volt vele, hogy elvétál, mintha mi sem történt volna. Nem szerette a durva beszédet.

-Mi lesz, kimentesz, vagy nem? – ripakodott rá a nő.

Grugrigow végre odasietett, ám útját állta a rengeteg törmelék, melytől a lány mozdulni sem tudott.

Ekkor érkezett meg Ádám:

-Grugrigow, te mit csinálsz itt?

-Ne a szád járjon, segíts elhányni a törmeléket!

Munkához láttak. Serényen hajigálták a méretes fadarabokat, közben folytatták a barchobázást. A lány is beszállt. Lehetetlen volt túljárni az eszén.

-Nagy?- kérdezte a lány.

-Igen – válaszolt Grugrigow.

-Vastag?

-Igen.

-Kemény?

-Igen.

-Rákérdezhetek? Farönk.

-Pontosan. Mi más is lehetne?

Így vidáman zajlott a lány kiszabadítása, bár lényegesen tovább tartott, mint kellett volna. A végéhez érve Ádám így szólt:

-No de addig ki nem jössz, amíg ezt is ki nem találod!

-Szóval akkor összegezzük: hosszú, vastag, kemény használati eszköz... Akkor ez egy sodrófa.

-Nyilván. Mi más is lehetne? Nem is értem, mi tartott idáig.

Erre a végszóra elhányták az utolsó rönköt is, és a lány kiszabadult.

-Még egy kör? – kérdezte Ádám.

-Majd kint. Kössük fel a nyúlcipőt.

Meglódultak tehát, és végül mindhárman épségben jutottak ki a romok közül. A lány kint nagyon hálálkodónak bizonyult:

-Fiúk! Megmentették az életem! Jövök nektek eggyel.

-Ugyan. - mondta Grugrigow. – Ez csak természetes.

-De a szövőszékért még mindig haragszom!

Grugrigow ezt meg se hallotta, mert teljesen magával ragadta a lány szépsége. Megigézte tengerkék szeme, lenge kék öltözéke és apró kék, cipője. Mikor azonban észhez tért, kérdezősködni kezdett:

-Hogy hínak te nőzet?

-Zófia a böcsületes nevem. De szólítsatok csak Zófinak.

-Zófia. Micsoda szép név. Én Grugrigow vagyok. Ez a ronda pedig itt Ádám.

-Szóval akkor Zófi: hogy gyulladt ki a házad? - kérdezte Ádám.

-Az úgy volt, hogy... Néhány bandita rendszeresen zaklat. Félelemben tartanak már hónapok óta. Ma pedig – nem fogod kitalálni-, égő fáklyákat dobáltak a házba.

-Mi okuk volt erre? – értetlenkedett Ádám.

-A banditák már csak ilyenek.

Grugrigownak ekkor érdekes érzése támadt.

-Találkoztunk mi már?

A lány persze nem tudta, Grurgirow mire akar kilyukadni. Viszont furcsamód mégis érzett valami vonzalmat megmentője iránt. Nem akart elszakadni tőlük.

-Merre mentek? Szívesen veletek tartok utatokon. Nekem itt már úgysem maradt semmim.

Grugrigow erre készségesen válaszolt:

-Rég nem látott fivéremet keressük... Velünk tartasz tehát?

-Természetesen. Ennyivel tartozom nektek, hátha a segítségetekre lehetek.

Így hát hárman folytatták tovább útjukat. Grugrigow eközben töviről-hegyire elmesélte történetét a lánynak. A kis csapat ekkor még nem is sejtette, milyen fordulatokat tartogat ez az új felállás.

14.

Grugrigow és csapata oldott hangulatban folytatta az expedíciót, mely egyre közelebb ért céljához. Útjuk során alkalmuk nyílt behatóbban is megismerni. Ennek legjobb eszköze pedig az „Én soha” néven futó közismert játék. A játék lényege, hogy a résztvevőknek „én soha” kezdetű állításokat kell megfogalmazniuk. Ha a jelenlévők közül valaki már tett így, annak innia kellett. Ha senki nem tett még olyat, akkor az állítás megfogalmazójának kell innia. Alkohol nem lévén azonban hőseink kénytelenek voltak a játék során zsírszegény tejet fogyasztani.

-Én sohaaaa – gondolkodott Grugrigow – soha nem deriváltam.

-Explicit vagy implicit módon? – kérdezett vissza Ádám.
Grugrigow erre nemigen tudott érdemben felelni.

- Heee?!

Erre aztán Ádám kortyolt egy jó nagyot az ízletes zsírszegény tejből. Rajta volt a sor.

-Én sohaaa... nem recskáztam egyedül egy barlangban.

-Ádám, hazudsz! – szólt közbe Grugrigow.

-Jól van na... - mérgelődött Ádám. - Akkor soha nem... erőszakoltam meg rókamangusztát fényes nappal a Baktérítőtől délre fekvő országban!

Grugrigowék egyöntetűen mondtak nemet, mire Ádám újfent a szájához vette a tejesdobozt.

–Te jössz, leány! – dörmögte.

-Nos, én soha... Még soha nem találkoztam az apámmal – érzékenyült el a lány. Erre Grugrigowék is megkomo-rodtak, és kérdően bámultak Zófiára, aki aztán beavatta őket élettörténetébe:

-Tudjátok, a családom finoman szólva is zűrös. Anyám csak annyit mesélt apámról, hogy szerette a nokedlit.

-Az nem sok - mondta Ádám.

-Tudjátok, a viszonyunk anyámmal nem volt hétköznapi. Igen különleges nevelést kaptam. Nem szokványos dolgokra tanított, és nem volt egy leányálom. Anyámnak óriási elvárásai voltak, nap mint nap pontosan el kellett végeznem a feladatokat, amiket kirótt rám. Sosem volt nyugtom tőle, de nem hibáztatom őt. A legjobbat akarta nekem, én pedig csak szerettem volna megfelelni neki.

A fiúkat sokkolta Zófia váratlan kitárulkozása. Alig jutottak szóhoz. Aztán Ádám a következőkkel a rukkolt elő:

-Oszti mire tanított édesanyád?

-Egy nap úgyis meg fogjátok tudni...

Ezután kínos csend állt be, melyet a lány szakított meg:

-Sajnálom, hogy tönkretettem a hangulatot.

-Sose bánd. – vigasztalta Grugrigow. – Örülök, hogy jobban megismerhettünk – majd sokat sejtetően egymásra mosolyogtak. De Grugrigowot nem hagyta nyugodni az érzés, miszerint korábban már találkozott valahol ezzel a mosollyal, ezekkel az arcvonásokkal. Ám ekkor még halvány sejtelme sem volt affelől, honnan ez a nyugtalanító érzet.

15.

Hőseink fáradhatatlanul folytatták újtukat, egy ideje már mindennemű bonyodalomtól mentesen. Zófia kitárulkozása óta három nap telt el. Grugrigowot nyugtalanította az eset, nem igazán tudta hova tenni. Azóta szóba se hozták a témát, Zófia titkát továbbra is homály fedte.

Grugrigow eddig biztos volt a dolgában, de ezen a ponton kezdett elbizonytalanodni. A célhoz közeledve rádöbbsent, hogy nem tudja pontosan, merre tovább.

Úgy érezte, mintha tűt keresne a szénakazalban, és ezt rettegett bevallani társainak.

Két nappal később Grugrigow meglátása szerint elérték Szilézia határát.

-Ezt miből gondolod, Grugrigow? A kiváló földrajztudásod mondatja veled? Nem elég, hogy anatómiából jó vagy, már a földrajzhoz is értesz? – kétkedett Ádám.

-Hát csak abból ott... - mutatott rá Grugrigow az előttük égtelenkedő „Szilézia” táblára, amitől Ádám azonnal jobb belátásra tért. Azonban a férfi tovább faggatózott, Grugrigownak szegezte azt a kérdést, amitől az napok óta tartott:

-Szóval elértük Szilézia határát. És most hogyan tovább?

-Hát... az... ugybár az nyilvánvaló... hogy... Zófia, hogy is volt a kis titkod? – próbálta magát kivágni a szorult helyzetből Grugrigow, ám Ádám nem hagyta magát:

-Ne térj el a tárgytól, Grugirgow! Merre tartunk?

Grugigow erre pánikszerűen kifakadt:

-Mind meg fogunk halni!!! Itt veszünk éhen! Felfalnak a medvék! Megerőszakolnak a mókusok! Már csak pár napunk van hátra! Ó, Istenem, mind a pokolra jutunk!

-Na szépen vagyunk... - vágta rá Ádám. - És még te nevezed magad a vezetőnek? A biztos halálba hoztál minket! Mégis mitévők legyünk?

Ebben a pillanatban feszült csend lett úrrá a jelenlévőkön, melynek Zófia bársonyos hangja vetett véget.

- Esetleg megkérdezhetnék valakit...

Erre Ádám és Grugrigow is dühbe gurult:

-Mégis kit kérdezzünk meg az erdő közepén, te féleszű –
förmedt rá Ádám.

-Mondjuk azt a büfést, ott az erdő szélén.

Ádám erre elképedt.

-Nincs is!

-Nem arra, a kezemet nézd, Ádám!

A két férfi ekkor pillantotta meg a harmadikat, aki az út mentén épp menyétet rántott nagy gondossággal, több nem éppen bizalomgerjesztő fogás társaságában. Grugrigowék erre fittyet hányva eléálltak útbaigazítás reményében.

-Mit adhatok? – kérdezett rájuk az illedelmes vendéglátós.

-Nem tudom, ti hogy vagytok vele de én megkívántam egy jó kaszankát – vetette fel Ádám.

-Én egy mazureket kérnék – folytatta Zófia.

-Én pedig mást nem kérek!⁴ – zárta Grugrigow a sort.

A meglepett büfés erre eképpen reagált:

-Mégis minek néztem engem? Menyét van, meg párolt fíreg, azt kész!

⁴ Utalás az írók egy kedves ismerőisére

-Hát akkor egy zacskó fíreg lenne – vonta meg a vállát Ádám.

Erre a büfés kiszolgálta őt, majd rákérdezett:

-Még valamit?

-Egy férfit keresek. – válaszolta Grugrigow.

-Azt nem árulok – vágta rá a büfés.

-Félreértett, a bátyámat keresem.

-Hogy néz ki?

-Harminc évvel ezelőtt még kicsi volt. Azóta nem tudom.

-Van egy delfinalakú anyajegy a pöcsén. – vágott közbe a fíreget jóízűen fogyasztó Ádám.

A büfés szeme erre felcsillant:

-Az a maga bátyja? Mér nem ezzel kezdte! Imádjuk a fószer! Mifelénk nagy sztár!

-Mit tud róla?

-Igazából nem sokat. Titokzatos ember az. Magányosan él a Zapotek melletti erdőben... És delfin van a pöcsin, azt mondtam már?

-Na, lassíts. Merre van ez a Zapotek?

Erre a kérdésre beindultak a büfés agytekervényei. Tudta, hogy vendégeinek szüksége van az információra, és ezzel a markában tarthatja őket.

-Hát az attól függ...

-Ezt meg hogy érti?

-Hát az az információ nincs ingyen...

-Maga szemét fráter! – förmedt rá Grugrigow. Úgy kellett lefogni az ingerült férfit, ám a remek diplomáciai érzékel megáldott Ádám szót értett a büféssel:

-Mit kér érte cserébe?

-Mint látjátok – felelte a büfés – a készleteim kimerültek, hála a nagy keresletnek.

-Miféle kereslet? A semmi közepén vagyunk!

-Nézz csak magadra, te is itt vásároltál!

-Folytasd.

-Nos... Hajlandó vagyok megosztani veletek az információt némi ellenszolgáltatás fejében.

-Mi lenne az?

-Mint látjátok, menyét szűkében vagyok. A menyétemet viszik, mint a cukrot. Szerezhetnétek nekem egy kis utánpótlást.

-Hogy micsoda?! – háborodott fel a bagázs. – Menyétre vadászni? Azt se tudjuk, hogyan kell! Nincs időnk rágcsálókát kergetni!

-Akkor nincs alku. Ha kell az információ, megteszitek. Figyeljete, bemáshatok az erdőbe, annyian vannak, mint az oroszok. Nem bánt az, megpöckölöd szörnyet hal. Igazán nem nagy kérés.

-Mennyi menyétre van szükséged?

-Egy kosár menyét elegendő lesz.

Grugrigow, bár húzta a száját, kénytelen-kelletlen elfogadta az üzletet.

-Áll az alku. – dohogta, majd kezét rázott az önelégült büféssel. – Mégis merre induljunk?

-Amerre akartok, csak ne keletre, mer' arra Zapotek van!
-Értettük.

Azzal hőseink el is indultak a vadászatra.

Miután rászánták magukat a feladatra, tanakodásba kezdtek. Mindhárman különböző álláspontot képviseltek.

-Legjobb lesz, ha csapdát állítunk. – vetette fel Grugrigow.

-Csapdát? Mégis miből építenél te csapdát? – ripakodott rá Ádám.

-Kötelekből hurkot készítünk, és a közepébe teszünk valami csalit. Amikor az állat belesétál, a hurok rászorul a lábára, és máris a markunkban van a kis gonosztevő. Pofonegyszerű.

-És honnan szerzel kötelet? – kötekedett tovább Ádám.

-Mindig van nálam egy arra az esetre, ha függőágyat szeretnék csinálni, mikor koszos a föld.

-Ó, Grugrigow, a menyét ennél agyafúrtaabb állat! Nem olyan ostoba, hogy belesétáljon egy ilyen csapdába!

-Ha te mondod... Csinálj, amit akarsz. – legyintett rá.

-Azt is fogom tenni. Én nem hiszek ezekben a masinákban.

-Miért, te hogy állnál neki a dolognak?

-Pusztá kézzel ejtem el őket. Ezekkel itt! – mutatta fel ökleit.

-Hát te tényleg hülye vagy... Zófia, mondd meg neki!

-Szerintem mindketten hülyék vagytok. De nem mondok semmit majd meglátjátok én hogy ejtem el a menyétet.

Zófia sokadszorra is meghökkentette útitársait.

-Tudjátok mit, hagyjuk ezt a civakodást! Essünk neki!

Majd meglátjuk, kinek lesz igaza – mondta Grugrigow.

A többiek erre rábólintottak, és munkához láttak, ki-ki a saját módszerével.

Grugrigow elhelyezte a csapdákat: a köteleket fához erősítette, hogy az áldozat ne menekülhessen, a hurokba pedig kenyérdarabokat helyezett el, majd tenyerét dörzsölve várta a zsákmányt.

Ádám sem tétlenkedett. Négykézláb lopakodott a menyétek után. Árgus szemekkel figyelte a környezet minden rezdülését, és mikor menyétet pillantott meg, rávetette magát. Vagyis rávetette volna, de folyton elvétette. Ingerülten ordibált minden egyes elrontott vetődés után:

-Elkaplak titeket nyomorultak, ha beledöglök is!

Zófia ellenben sokkal sikeresebb volt etéren, hozzá a menyétek látszólag szinte önként mentek.

Közben Grugrigow már órák óta leste a csapdát, de eddig semmi nem akadt horogra. Nem sokára azonban jókora áldozatot sikerült csapdába ejtenie: Ádám közeledett. Grugrigow jót derült azon, ahogyan társa

négykézláb kúszva araszolt előre. Ádám következő lépése viszont már igencsak meglepte.

-Micsoda kenyérfalat!! – kiáltott fel Ádám, majd azzal a lendülettel utána is nyúlt, a kötél pedig annak rendje és módja szerint keze köré csavarodott, fogságba ejtve az óvatlan Ádámot, aki képtelen volt leplezni mérgét:

-A franc essen Grugrigowba és az agyafúrt csapdáiba! Nem megmondtam, hogy ez rossz ötlet?!

Grugrigow a kezdeti meglepettség után a hasát fogta a röhögéstől. Aztán mikor kikacagta magát, úgy döntött, hogy oktató jelleggel hagyja egy kicsit főni Ádámot a saját mérgében, és leellenőrzi a többi csapdáját.

Így hát Ádám magára maradt, és továbbra is mindenféle keresetlen szavakkal illette Grugrigowot. Azonban rövidesen meghűlt benne a vér, mikor megremegett alatta a föld. Újra. És újra. Valami közeledett. Valami borzalmas. Az eddig dühös Ádám ekkor már kétségbeesetten jajveszékelt:

-Segítség, Grugrigow! Szent Habakukk! Hát ez valami borzalom! Grugrigow! - és így óbégatott újra meg újra Grugrigow után, de egyedül kellett szembenéznie a rémséggel.

A rém testét szőr borította. Rengeteg szőr, amerre a szem ellát. Izmos karjai pengeéles karmokban végződtek. Hatalmas agyari kilógtak a szájából. Búzlótt, mint a szar.

Ahogy közeledett, árnyéka beborította Ádámot, testével pedig eltakarta az egész Napot a férfi előtt, aki ekkora már hisztériás rohamban tört ki. Ekkor ismerős hang ütötte meg a fülét.

-Látod, Ádám, te hülyébb vagy, mint egy menyét! Azok tényleg nem dőltek be a csapdának. – szólt Grugrigow.

-Nem megmondtam – higgadt le valamelyest Ádám, de a következő pillanatban újra sipítózni kezdett: - Mentsd a fírgeimet, Grugrigow! Nem akarom, hogy ez a szörnyezet egye meg őket! Nem azért vettem! Velem ne törődj!

Grugrigow ekkor lett figyelmes az előtte tornyosuló bestiára.

-Mi a franc ez?

-Egy ősmenyét. – szólalt meg a szörny öblös hangján. – Én vagyok minden menyét anyja és apja. Igen, hímnős vagyok! Miért bántjátok a gyermekeimet? Ha egyet is elvisztek, az életetekkel fizettek. És a fírgeiteket is megesszük.

-Csak azt neee! Inkább Grugrigowot vigyétek! Az ő ötlete volt - fakadt ki Ádám.

Grugigow ekkor már köpni-nyelni nem tudott. Ám végül összeszedte magát.

-Nem tehetek mást. A testvéremért teszem – vetette oda. – Van az erdőben egy büfés, ő tudja, hol a bátyám, de csak akkor árulja el, ha cserébe kellő mennyiségű menyétet szedek össze.

-Azzal a fráterrel állandóan meggyűlik a bajom. Sok jó menyét veszett oda miatta.

-De miért nézed ezt tétlenül? – vette át a szót Zófia.

-Félek a grillsütőtől. Ezért küld el állandóan másokat maga helyett, mert amint elhagyja a bódéját, védtelen.

-Megértelek, testvér... Szörnyű masinák azok – helyeselt a régimódi Ádám. Szemlátomást azonban a felek között kibékíthetetlen érdekellentét feszült.

-Azonnal engedjétek el a menyéteket! Vagy úgy jártok, mint a többi vadász!

Grugrigow azonban nem volt hajlandó engedni ebből.

-Zófia kemény munkával szerezte ezeket! És különben is, önként jöttek hozzánk. Hogy miért, azt ne kérdezd. Bár meg kell hagyni, jó bőr a csaj.

-Az bizony. – helyeselt a hímnős menyét. – De attól még végzek veletek, ha nem engedelmeskedtek.

-Nem tesszük. – tagadta meg ezt a felbátorodott Grugrigow.

Erre azonban a menyét égtelen haragra gerjedt, és ráförmedt az utazókra:

-Akkor nektek is meg kell halnotok. – és vészjóslóan megindult feléjük. Rohamléptekben közelített, fogait vicsorgatva, izzó tekintettel. Grugrigow és Ádám a földbe gyökereztek, szinte már a biztos halált várták, amikor hirtelen valami furcsa dolog történt. Grugrigow először csak Zófia ajkának apró mozdulataira figyelt fel (azt gyakran pásztázta), illetve kezei különös mozgására.

Mintha csak hógolyót gyúrna. A következő, amit látott, hogy egy lángcsóva csapódott a menyét elébe, mely kisvártatva egy lángfallá terebélyesedett, távol tartva a fenevadat. Az ősmenyét szívébe félelem költözött.

-Na ne bassz! Ez hogy került ide? Az előbb még nem volt itt! - habogott. Erre Zófia elképesztő magabiztossággal a következőket mondta a menyétnek:

-Távozz, minden menyétnek anyja és apja, vagy felemésztenek a lángok.

-Jól van na!

Több se kellett a fenevadnak. Átkozódva megfordult, és elrohant a messzeségbe.

-Gyáva nyúl! – kiáltott utána Ádám. Grugrigow, mikor a felocsúdott a sokkból, hozzálátott Ádám eloldozásának. A lángok ekkorra már köddé váltak.

-Mi a franc volt ez, Zófi? – kérdezte szét tárt karokkal Grugrigow.

-Menjünk innen. Vigyük a menyéteket, mielőtt visszajön. A lány azzal megindult, Grugrigowék pedig követték, választ azonban hiába is reméltek.

Visszatértükkor a büfés igen elégedetlennek látszott.

-Fél kosár menyét? Ezzel akarjátok kiszúrni a szememet! Ez kevés lesz az információért, egy kosárban egyeztünk meg.

Grugrigow azonban nem törődött az elhangzottakkal, magából kivetkőzve vetette rá magát a büfésre:

-Te szemétláda! Tudtad! A biztos halálba küldtél minket!
Majd adok én neked menyétet!

-Szállj le rólam, vagy sosem tudod meg, merre van
Zapotek!

Grugrigow azonban továbbra sem reagált a büfés
szavaira, csak ütlegette azt:

-Tudtad nagyon jól, hogy mi vár ránk! Szemrebbenés
nélkül feláldoztál volna! Ráadásul még a fíreg is szar volt.

-Nekem ízlett – jegyezte meg Ádám. Grugrigowot ez a
megjegyzés valamelyest észhez térítette, és eleresztette
az ekkora már kék-zöld foltokkal tarkított szerencsétlent.

-De most már beszélj, te anyaszomorító!

A büfés azonban kötötte az ebet a karóhoz.

-Ennyi nem lesz elég. Esetleg még ha fel tudnál valamit
ajánlani...

-Nekem semmim sincs.

-És mi az a kis kék tárgyacska, ami a zsebedből
kikandikál? - mutatott rá a kék csipeszre.

-A kék csipesz?! Arról szó sem lehet. Sokat jelent nekem,
és kemény munkával szereztem. Becsületesen loptam.

-Nagy kár... Pedig óriási csipeszgyűjtő vagyok. Meg-
mutassam a gyűjteményemet?

-Nem, erről szó sem lehet. Csak van valami más módja...

-Fél kosár menyét és a csipesz. Ez az ajánlatom –
szakította félbe a büfés. Grugrigowot ekkorra már társai
is győzködték.

-Ugyan már, Grugrigow, nem ér ez a vacak ennyit! – mondta Zófia.

-Gondolj a bátyádra! – szólt közbe Ádám. Grugrigowot meglepte ez az együttérző megnyilvánulás. Bár a hideg kirázta a csipesz elvesztésének gondolatától, tudta jól, hogy Ádámnak igaza van. Minden erejét összeszedte, hogy meghozza magában a döntést. Ádámmra nézett, majd a büfésre:

-Rendben, legyen, ahogy akarod. A csipesz a tiéd - és átnyújtotta üzlettársának.

-Még egy zacskó fírgét hozzácsaphatnál. – szólott Ádám.

-Tekintettel Grugrigow áldozatára.

-Szép darab. – méregette közben a büfés csipeszt, majd rábólintott Ádám kérésére.

-Legyen hát. A menyétek és a csipesz az információért és egy zacskó fírgért.

Azzal kezét rázták, majd a büfés így folytatta.

-Hegyezd a füled, Grugrigow. Zapotek keletre fekszik, innen két napnyi járásra. Kövessétek az erdei ösvényt, az kivezet az erdőből. Majd az első elágazásnál forduljatok jobbra. Ott meglátjátok a falu tornyát. El sem lehet téveszteni.

Grugrigow iszonyatosan megkönnyebült. Úgy érezte, bátyja szinte karnyújtásnyi közelségbe került.

-Hát akkor... Köszönjük az információt - búcsúzkodott Grugrigow. – Ég veled.

-Ez egész könnyen ment. – mondta Ádám. – Kösz a fírget! – intett a büfésnek, majd Grugrigow után eredt. A lány még megkérdezte a párolt cserebogár receptjét, majd csatlakozott hozzájuk. Így folytatták tovább útjukat ők hárman, immáron a cél közelségének biztos tudatában. Jóllehet, még nem is sejtették, milyen kalandokat tartogat a számukra Zapotek.

16.

Az erdei eset alaposan megviselte a csapatot, égető szükségük volt egy kis pihenésre a tábortűz mellett. Miután elfogyasztották a maradék fírgeket, Grugrigow és Zófia magukra maradtak, miközben Ádám szokásos esti elfoglaltságának hódolt. Sokáig csendben ültek, eközben pedig beszélgettek és bámulták a tábortüzet. A csend még mindig feszültségtől volt terhes, Grugrigow ugyanis képtelen volt kivenni a fejéből az aznap történeteket. Végül aztán, Grugrigow nem bírta tovább és megtörte a csendet:

-Figyelj, Zófi... Csak azt szeretném mondani, hogy köszönöm.

-Ugyan, Grugrigow... Megmentettétek az életem, ez a legkevesebb.

-Tudom, de mégis... Nélküled soha nem jutottunk volna el Zapotekbe.

-Szóra sem érdemes.

-Tudom, nem könnyű neked megnyílni. Tudom, hogy számtalan titok övez, de csak hogy tudd... Ha beszélni akarsz valakivel, én itt leszek, számíthatsz rám – ömlengett a férfi.

-Tudom, Grugrigow.

A férfi várta volna, hogy a lány folytassa, ám az csak hallgatott. Grugrigow már érezte, hogy ma sem lesz sokkal okosabb Zófiát illetően. Azért tett még egy kósza próbálkozást:

-Számíthatsz rám, Zófia. Itt vagyok neked – mondta még jelentőségteljesebben. A lány erre sem szólt azonban semmit. Csak ültek a tábortűz fényében, és valami szavakba nehezen önthető meleg érzés töltötte el őket. Grugrigow hirtelen azt vette észre, hogy ajkaik már-már összeérnek, mikor hatalmas lendülettel eléjük rontott a dühöngő Ádám. Magából kivetkőzve, ordítózva, hadonászva.

-A franc essen belé! Ez a környék rámegy a libidómra! Ádám ezzel tulajdonképp véget is vetett a romantikus idillnek. Grugrigow egy része nagyon bánta ezt, másfelől viszont talán még korainak érezte volna. Kénytelen-kelletlen rákérdeztek Ádám dühének forrására:

-Téged meg mi lelt, Ádám!? – kérdezték egyöntetűen.

-Hogy mi lelt?! – kérdezett vissza még ingerültetebben. A következő szavakat aztán magából kikelve üvöltötte már:

-Nem sikerült! Fel tudod ezt fogni, Grugigow? Nem sikerült! Kudarcot vallottam! Én! Hát ezt is megértük!

-Lassíts, lassíts. Nem jött össze... a dolog? - Grugrigow számára kissé kényelmetlen volt a helyzet. –Hihetetlen – tette hozzá a megdöbbent férfi. Zófiát is sokként érte a bejelentés:

-Jézusom, Ádám! Beteg vagy?

-Nem velem van a baj, hanem ezzel az átkozott hellyel!

-Nem értelek, Ádám. Minden nap elvonulsz... Öö... Végezni a dolgod.

-Sőt, napjában többször is - szúrt közbe Zófia.

-Ma egész nap olyan furcsa voltál. Étvágyad sem volt. A maradék fírgeket is Zófia ette meg. Mégis mi van veled?

-Semmi bajom. – vágta rá Ádám, holott nagyon is tudta, hogy hazugsága nem túl meggyőző. Zavarták a rá meredő kérdő tekintetek, azonban hamar rövidre zárta a beszélgetést:

-Csak tűnjünk el innen mihamarabb, és minden rendben lesz! - azzal elviharzott.

-Aggódom érte. – mondta Zófia.

-Nyugodj meg. Holnap, mire a nap lemegy, Zapotekbe érünk. Talán ott majd helyrejön.

És azzal tovább elmélkedett az elszalasztott lehetőségen, melyről nem tudta, visszatér-e még a jövőben. Legbelül mindketten remélték, hogy igen.

17.

Ádám furcsa viselkedése másnapra sem változott, a hátralévő rövidke úton kirohanásaival az őrületbe kergette útitársait. Grugrigow már torkig volt azzal, hogy körülötte mindenki megbolondul és titkokba burkolózik. Kezdte úgy érezni, hogy ő az egyetlen normális ember a csapatban, amiről még ő is tudta, hogy nem sok jóval kecsegtethet.

Grugrigow és Zófia aznap módfelett távolságtartóan viselkedtek, alig szóltak egymáshoz, még egymás tekintetét is kerülték. Ádám viselkedése csak tovább rontott a helyzeten: a szokottnál is hevesebb volt, és nagyjából öt percenként tett utalásokat haldokló nemi életére. Grugrigow végül nem bírta tovább és kifakadt:

-Ha még egy szót ejtesz a dákódról, bizisten...

-Igen?

Grugrigow erre nem tudott érdemben felelni:

-Tudom is én, csak menjünk tovább.

Valamivel napnyugta előtt érkeztek meg Zapotekbe. Bár egy karnyújtásnyira volt céljától, Grugrigow nem volt képes ennek sem örülni. Útitársai teljesen kiborították, és a felelősség terhe is nyomta a vállát: érezte, ezúttal nem szűrhatja el.

Az első, amire Ádám kivételével mind figyelmesek lettek Zapotekben, az a gigászi szakadék, mely előttük

tátongott. Ádámot viszont úgy kellett Grugrigownak megragadnia, nehogy beleessen a kicsinek éppen nem nevezhető gödörbe.

-Vigyázz, te barom! – rivallt rá Grugrigow.

-Az anyja! Ez meg hogy került ide?! – csodálkozott rá a szakadékra némi fáziskéséssel Ádám. – Van merszük ide építkezni! Bolond népség!

-Csitulj, Ádám.

-Csituljak?! És hogy jutunk át ezen?

-Nyisd már ki a szemed, a város a szakadéknak ezen az oldalán van!

-Ja... Én is tudom... Csak bolondoztam - mentegetőzött Ádám. - Akkor mire várunk még? Keressünk egy fogadót!

-Micsoda?! Egy percet sem vagyok hajlandó elvesztegetni! Tovább megyünk, és megkeressük a testvéremet!

Zófia tudta, hogy Ádámnak igaza van, és azt is, hogy Grugrigow hallgat rá, ezért latba vetette befolyását:

-Nyugodj meg, Grugrigow! Ádámnak igaza van.

-Köszönöm – mondta a meglepett Ádám.

-Nem lenne bölcs döntés ennyi nehézség után este nekiállni keresgélni egy idegen helyen. Jobb, ha a ma estét pihenéssel töltjük, holnap pedig útra kelünk és megkeressük a testvéred.

-Értsd meg, Zófia, én már nem tudok tovább várni.

-A te érdekedben, Grugrigow. Holnapra kitisztul az agyad.

Grugrigow érezte, hogy Zófia észérveivel szemben nincs esélye, ezért aztán ráhagyta a dolgot. Legbelül csodálta a lány éleselméjűségét.

-Rendben - mondta a tőle telhető legfeldúltabb hangon.

-Legyen, ahogy akarod! De holnap én egyedül indulok útnak, és ebből nem engedek.

Zófia már nem akart tovább vitatkozni, elfogadta ezt a kompromisszumot, gondolván, hogy majd később jobb belátásra téríti felhevült vitapartnerét.

-Akkor mire várunk még? Szálljunk meg a fogadóban! – zárta le a vitát Ádám, és eszerint is cselekedtek.

A fogadó távolról sem volt fényűző, sokkal inkább lepukkadt és düledező, de hőseink éppen emiatt érezték magukat igazán otthon.

Egy aprócska épület volt, kicsiny étkezőhellyel, egynéhány székkel és pár négyzetméteres táncparkettel, az emeleten pedig néhány szoba várta a szállást keresőket. A szerény körülmények ellenére azonban a helység zsúfolásig telt vendégekkel, akik vidáman iszogattak és tárgyalták meg a mezőgazdasági teendőket, vagy éppen a szíjmben játszódó eseményeket. A fiatalok eközben pedig mazurkát jártak az aprócska tánctéren, és hangos kurjongatásokkal kísérték mindezt. Még Ádám arcára is mosolyt csalt ez a vidám kis hely. Rögtön el is vegyült a táncolók

tömegében. Mozgása ellenállhatatlan volt. Rá is fért egy kis kikapcsolódás az előző napok feszültségei után.

Grugrigow ennél céltudatosabb volt, és rögtön a fogadóhoz lépett. A tömzsi testalkatú, erősen kopaszodó félben lévő vendéglátós közömbösen köszöntötte az új jövevényeket:

-Isten hozta Önöket a Kék Skatulyában. Miben segíthetek?

Grugrigow most még a kék szó hallatának sem tudott tiszta szívvel örülni. Egyébként pedig sok oka nem is volt rá, mert a helységben semmi kék nem volt. Végül így felelt:

-Egy szobát kérnénk.

-Az jó, mert több nincs. Teltház van, holnap rendezik az éves mazurkabajnokságot.

-Írjon fel! – szúrta közbe a táncparketten ellenállhatatlanul hömpölygő Ádám.

-Lesz még valami? – kérdezte a csapos.

-Nem, csak adja a kulcsot.

Grugrigow azzal el is tűnt a tömeg szeme elől. Zófia még rövid ideig derűsen figyelte Ádám performanszát, majd ő is követte Grugrigowot a szobába. Idővel mindhárman nyugovóra tértek, még ha álmuk nem is volt nyugodt. Talán érezték, hogy a következő nap tartogat még számukra bonyodalmakat.

18.

Zófia Ádám horkolására ébredt. Ádám ugyanis a szokottnál is erősebben zendített rá, az esti mulatság után igen jóízűen aludt. Zófiáról ugyanez már nem mondható el.

Mikor felnyitotta a szemeit, Grugrigownak már csak a hűlt helyét találta. Legbelül sejtette, hogy ez bekövetkezhet, mégsem volt rá felkészülve.

-Ne, Dorota, nem bírok több mazurkát... - nyögte álmában Ádám. Zófia csak csóválta a fejét, majd keltegetni kezdte társát.

-Ádám, ébredj! Indulnunk kell! – rivallt rá.

-Nem, Dorota, oda nem teszem be! Arról szó sem lehet!

-Úristen, Ádám! Ébrejd már fel!

Néhány percnyi procedura után Ádám végre fel is ébredt, és meglepetten azonosította Zófiát:

-Zófia, hogy gondoltad ezt? A legszebb álmomból ébresztettél fel!

-Sajnálom, ez nem tűr halasztást. Grugrigow eltűnt.

-Micsoda? Nem rég még szexeltetek a billiárdasztalon!

Vagy azt is csak álmodtam?!

-Térj már észhez, Ádám! Ez nem tréfa!

-Igazad van. Mitévők legyünk?

-Őszintén szólva nem tudom. Aggódom érte. Egyedül van egy ismeretlen erdőben, és tudod milyen. Bármilyen baja eshet.

Ádámon ebben a pillanatban furcsamód úrrá lett a komolyság, arca elkomorult, tekintetén mély érzelmek tükröződtek. Zófia számára ez a látvány igen szokatlan volt.

-Tud ő magára vigyázni. Különbösen is, érthető, hogy egyedül szeretne találkozni a testvérével - hangján közben zaklatottság érződött, hiába próbált nyugalmat erőltetni rá.

-És mi van, ha baja esik?!

-Rossz pénz nem vész el! Ne aggodalmaskodj már annyit!

-De akkor is idegen helyen van. És különben is, mi van, ha egyedül nem találja meg a bátyját?

-Akkor nem találja meg! – mordult rá Ádám. –Higgadj már le! Most pedig szeretnék tovább aludni! – azzal a takaró alá bújt.

Zófia nem nagyon értette a kitörését, de betudta azt a reggeli merevedés elmaradásának. Sőt, tulajdonképpen el is fogadta az Ádám által mondottakat. Visszafeküdt tehát, de mindez továbbra sem hagyta nyugodni.

Grugrigow ekkor már messze járt a fogadótól, a Zapoteket övező erdőben barangolt. Reggel még körbe kérdezősködött a vendéglőben, s a környékeliek egyöntetűen állították, hogy a sajátos anyajeggyel

megáldott férfi a közeli erdőségek, puszták valamelyikében rejtőzik. Grugrigow kezdetben még érezte, hogy jó nyomon jár, de miután már kilométereket tett meg eredménytelenül, kezdett elbizonytalanodni.

Ám egyszercsak, mikor már kezdte elhagyni a remény, megreccsent egy bokor. Grugrigow a zajra összerezett. A hang irányába nézett, ahonnan egy méretes marha bámult rá vissza, tűzben forgó szemeivel. Grugrigow ismerte ezt a tekintetet, ám nem tudta, honnan. Ijedtében meghűlt benne a vér, majd önkéntelenül futásnak eredt. A marhának több se kellett, robogott utána. Hosszasan fogócskáztak, mígnem Grugrigow fáradni kezdett, és az egyébként jól kondicionált marha vészes közelségbe nem került. Végül utol is érte, és annak rendje és módja szerint felöklelte. Grugrigow a földre rogyott, még sosem érzett ilyen erős fájdalmat. A marha ettől vérszemet kapott, és újabb csapást mért áldozatára. Jól célzott, jobb és bal egyenesei kegyetlenül fúródtak Grugrigow testébe. Úgy érezte, itt a vég. Zófiát látta maga előtt ezekben a vészterhes pillanatokban. De ő már nem segíthetett rajta, ahogy más sem. Tudta, hogy ezt nem úszhatja meg. Ekkor azonban egy öblös hang zavarta meg haláltusáját:

-Höss onnan, Hópihe! – szólt a hang erélyesen, emellett pedig kutyaugatás hallatszott. Ennek megfelelően Grugrigow egy kutyát és annak gazdáját azonosította. A

marha erre csalódottan kászálódott le Grugrigow meggyötört testéről.

Az idegen e szókat intézte hozzá:

-Látja, maga szenzációhajhász! Így jár az, aki belép a területemre!

-Ez egy szabad ország! – vetette oda Grugrigow.

-Nem érdekel! Elegem van belőle, hogy mindenki egy hangyafaroknyi anyajegy miatt zaklat! Tűnjön innen, vagy Hópihe tünteti el!

Grugrigownak ekkor nagyot dobbant a szíve. Bár nem ilyennek képzelte el, de ez volt az a pillanat, melyre oly régóta várt. Érezte, hogy a túlburjánzó szakáll és a rideg pillantások mögött rég nem látott fivére lapul.

-Borisz, te vagy az? – kérdezte aléltan.

-Ki más lennék! Itt mindenki tudja a nevemet. Úgy néz ki, már sehova sem menekülhetek a zaklatók elől. Hogy a rosseb egye meg - mérgelődött a még mit sem sejtő fivér.

-Félreértesz, Borisz. Én vagyok az! Grugrigow!

Boriszt e név letaglózta. Elméjébe számtalan emlék tódult, kavartak benne az érzések, és csak ennyit tudott kinyögni:

-Grugrigow... Tényleg te vagy az? De hát az nem lehet...

-De igen, Borisz. Megtaláltalak. Végre.

-Hogy találtál rám?

-A híred megelőzött. Épp akkor jutottam az információhoz, amikor egyáltalán nem számítottam rá.

Borisz láthatólag nehezen dolgozta fel a történeteket, de Grugrigow folytatta:

-Ez egy igazán hosszú történet. Szívesen megosztom veled.

Borisz hosszas hezitálás után szólalt csak meg:

-Gyere velem. Elviszlek az otthonomba, közben pedig mindent elmesélhetsz.

Grugrigow ezt örömmel hallotta, és útnak is indultak. Azzal elkezdte történetét a legelején, és a közel egy órás úton kibontakoztatta ékesszólói tehetségét, Borisz legnagyobb örömére.

-Hát így történt - fejezte be történetét a tűz mellett ücsörögve a teljesen átszellemült Grugrigow.

-Azannya - összegezte az elhangzottakat Borisz. – És ennyi minden átmentél értem? És ami a legfontosabb: tényleg láttátok az ősmenyétet?

-Láttuk bizony.

-Pff, és én még azt hittem, hogy ez csak mendemonda. Tudod, mint a Wigry-tavi szörny. Miféle világban élünk - panaszkodott Borisz. Ezután elhallgattak, kínos csend állt be közöttük. Borisz tudta, hogy mi fog következni, és sejtése beigazolódott, a következő pillanatban Grugrigow nekiszegezte a fájó kérdést:

-Borisz, én elmondtam a történetemet. Rajtad a sor.

Ő azonban erre még nem állt készen, torkán csak nehezen szaladtak ki a szavak:

-Tudod, jól megvoltunk együtt. Elválaszthatatlanok voltunk. De akkor történt valami... vagyis valaki... - habogott Borisz. – Egy nagyon különleges valaki. Figyelemreméltó ember volt. Sokat mesélt a marháiról. Én pedig nagyon kíváncsi voltam, odáig voltam értük. Megígérte, hogy elvezet hozzájuk. Fiatal voltam és naív... de a marhák nagyon lenyűgöztek, és egyre többet jártam el hozzá. Ő tanította meg, hogyan kell velük bánni. Ő tett engem azzá, aki vagyok. Ám egy nap azt mondta, hogy továbbáll, és messzire költözik. Én nem tudtam megválni a marháktól. Így hát követtem. Tudni akartam, hova költözik. Együtt vándoroltunk, aztán egy nap arra ébredtem, hogy eltűnt. Magamra maradtam a marháival. Próbáltam hazajutni, hidd el... Próbáltam, de eltévedtem. Így kötöttem ki Zapotekben. Innen pedig már nem volt visszaút. Gyerek voltam még, hiába is kértem volna segítséget, féltem, hogy újra eltévedek. Aztán az emberek felfedezték a... tudod mit. Azok után ide menekültem előlük, és azóta is itt élek.

Grugrigow álmélkodva hallgatta testvére szavait.

-Hiba volt azzal az idegennel tartanod. – jegyezte meg a kábulatból felocsúdva.

-Tudom, Grugrigow. Nem telik el úgy nap, hogy ne gondolnék rá. Sajnálom – bökte ki végül.

-Gyerek voltál még, Borisz. Nem haragszom. A lényeg, hogy újra egymásra találtunk.

Borisz erre elmosolyodott. Szemeiben hála tükröződött. Legyőzték gátlásaikat, és megölelték egymást. Erősen szorították egymást, ahogy a régi szép időkben. Ebben a pillanatban aligha lehetett volna találni Grugrigownál boldogabb embert.

-Borisz – szakította meg a csendet Grugrigow. – Szeretném, hogy ha visszajönnél velem. Van pár ember, akiket meg kéne ismerned. Sokat segítettek nekem.

Borisz nem örült ennek a felvetésnek. Látványosan vonakodott.

-Nem is tudom, Grugrigow... Nem nagyon szeretnék senkivel sem találkozni.

-De hát ők a barátaim.

-Én pedig a bátyád vagyod. Nézd, Grugrigow, nekem itt van a családom. A marháim számítanak rám, nem hagyhatom őket itt.

Grugrigow erre ingerült lett:

-És az öcséd? Én már nem is vagyok családtag?

-Félreérted, Grugrigow! Értsd meg, én már nem tudok beilleszkedni az emberek közé. Nekem itt a helyem.

-Nem, neked Koszalinban a helyed! Az a mi otthonunk.

Borisz gondterhelten vette elejét a további vitának:

-Sajnálom, Grugrigow.

Grugrigow azonban ezt képtelen volt elfogadni. A gondolattól is irtazott, hogy még egyszer elveszítse testvérét, és útja hiábavaló legyen.

-Akkor mitévők legyünk? – kérdezte Grugrigow.

-Késő van már - nézett fel az égre Borisz. – És túl sok volt ez mára. Ne veszekedjünk céltalanul. Pihenjünk le, holnap majd kitaláljuk, hogyan tovább. Reggelre lenyugszunk, és megbeszélünk mindent.

Grugrigow nem tehetett mást, beleegyezett. Feldúltan heveredtek le egymás mellé. Grugrigow már nagyon várta a pillanatot, hogy újra együtt aludhassanak, de öröme most mégsem volt felhőtlen.

19.

Grugrigow reggel vad prűszkölésre ébredt. Először azt hitte, csak Borisz horkol, de miután nagy nehezen felocsúdott az álomból, azt kellett látnia, hogy a marha vérben forgó szemei szegeződtek rá. Még mindig nem tudta hová tenni az ismerős szempárt. Egy biztos, vérfagyasztó látvány volt. Grugrigow ennél fogva sikítani próbált, de a marha befogta a száját. Borisz sehol nem volt, Grugrigow pedig tehetetlenül hevert a marha előtt. A nagy ficáncolás azonban meghozta gyümölcsét, sikerült kiszabadulnia. Futásnak eredt, ám odébb már a másik marha várta felkészülten. Grugrigow meglepődve észlelte, hogy annak borzalmas állkapcsai közt kedvenc nadrágja tipródik. (Tudniilik, Grugrigow szokása szerint az éjjelt kiscatyában⁵ töltötte.)

⁵ Utalás az egyik szerző zavarba ejtő éjszakai viseletére

Grugrigowot ez a látvány méreggel töltötte el, felháborítónak találta, hogy ezeknek a marháknak már semmi sem szent.

-Köpöd azt ki, te semmirekellő! - förmedt rá, és azzal a lendülettel meg is indult a marha irányába, rögtönzött fogócskába kezdve azzal. Az állat viszont roppant leleményes volt, Grugrigownak meggyűlt a baja a nadrágot egymás szájába dobáló ravasz fenevadakkal. A két marha közt fel-alá szaladgáló Grugrigow felettébb komikus látványt nyújtott, a marhák kétségkívül remekül mulattak. Ahogyan Borisz is, aki ekkor érkezett meg, és szintén jót derült a látottakon. Nem is próbálta leplezni jókedvét.

-Ne röhögj rajtam, inkább segíts! Állítsd le ezeket a csirkefogókat!

-Az ég áldjon meg, Grugrigow! Nem lehetsz ekkora marha, hogy két marha a bolondját járatja veled! – kárörvendett testvére.

-Marha vicces! – szólt rá Grugrigow. – Ez a két marha marhára kinézett magának!

-Ne marhaskodj már! Ezek csak állatok. Na jó, segítek. Hópihe, Hólapát, eriggyetek innen! Hagyjátok ezt a marhát.

-Köszönöm - vetette oda gúnyosan Grugrigow. – Na, ilyen marha egyszerű volt! Mi tartott ennyi ideig?!

-Marha jól szórakoztam.

Borisz ügyet sem vetett fivére megvető pillantásaira, csak ment tovább. Azonban az utánaszólt:

-Komolyra fordítva a szót... Ideje megbeszelnünk a tegnapit.

-Igazad van, ezt nem söpörhetjük a szőnyeg alá. – bólogatott.

-Szóval szerinted is buzis, hogy még mindig együtt alszunk?

-Meglehetősen – vágta rá Borisz. – Ilyet többet ne csináljunk!

-Akkor ezt megbeszéltük. Azonban van még egy dolog. Ugyan kisebb horderejű, de...

-Jaaaj, a közös fogkeféről van szó?

-Igen... vagyis nem! Azt szeretem. Szóval, ami a jövőnket illeti...

-Ne kezd ezt, Grugrigow. Már megmondtam, hogy nem lehet.

-Ugyan, Borisz! Ne legyél már ilyen antiszociális. Arról volt szó, hogy legalább átbeszéljük.

-Arról volt szó, hogy nem hagyom el a marháimat. Ők az életem értelmei. És ebből nem engedek.

-Nem kell itthagynod a marháidat. Hozd magaddal őket, jól meglesznek a falu közelében.

-Nem lehet! Ezek lokálpatrióta marhák! Nem mennek ezek sehova.

-Ne marháskodj már, a testvérem vagy.

-Sajnálom, Grugrigow. Egyszerűen nem tehetem.

Grugrigow kezdte elveszíteni a hitét és a hidegvérét is.

-Nem lehetsz ekkora számár!

-Te mondd?! Két marha csinált hülyét belőled!

Mielőtt a vita még inkább elmérgesedett volna, ágak zörgése szakította félbe azt. Mindketten a gyanús neszek irányába fordították tekintetüket. Rémült kiáltozás és erőteljes patadobogás hallatszott. A távolból a marhák elől menekülve két alak kezdett körvonalazkodni. Egy szemrevaló nő és egy kevésbé bizalomkeltő külsejű férfi alakja. Ahogy közelebb értek, a két testvér szinkronban képedt el. Grugrigow nem számított Zófia megjelenésére, Boriszt pedig végképp váratlanul érték az új jövevények. Szóhoz se jutott, pedig nem ártott volna csitítania megvadult marháit.

-Látod, milyen beszámíthatatlanok a marháid?! Ispotályba kéne őket küldened! Állítsd már le őket! Nem hallod?! – mordult rá a leírhatatlan emocionális állapotba került Boriszra. Harag, meglepődöttség, kíváncsiság és még több harag keveredtek benne. Csak ennyit tudott kipréselni magából:

-Te?! – kérdezte, miközben szemei valósággal villámokat szórtak. Hosszas hatásszünet után újra feltette a kérdést.

– Te? Itt? Takarodj innen, gazember! Meg ne lássalak többé, Ádám! - szakadt ki belőle. Grugigow nemigen értette a hallottakat, a tőle telhető legbambább ábrázattal követte az eseményeket, majd eképpen nyilatkozott meg:

-Nyugodj meg, Borisz! Hisz ő segített rád találni.

-Igazán? – kérdezett vissza az gúnyosan. – És azt is tudod, hogy ő volt az, aki minket szétválasztott?!

Grugrigow ettől köpni-nyelni nem tudott. Döbbenetében csak ennyit tudott kinyögni:

-Hogy mi?

Ezt a két szót gondterhelt csend követte. Grugrigow agyában dolgoztak a fogaskerekek, és végül ennek eredményeként nekiszegezte Ádámnak a szörnyű kérdést:

-Igaz ez?

Ádámnak ebben a pillanatban élete minden démonával szembe kellett néznie. Lesütötte hát szemeit, mély levegőt vett, és kimondta:

-Igen.

Újabb feszült csend állt be, melyet ezúttal Grugrigow szakított meg.

-Így már mindent értek – rakosgatta össze magában a kirakóst a férfi. - Szóval ezért voltál ilyen furcsa az elmúlt időszakban. Féltél, hogy újra szembe kell nézned Borisszal és lelepleződsz. Te aljas szemétláda! – rivallt rá magából kivetközve.

-Sajnálom Grugrigow. Életem minden percében bánom, amit tettem! És higgyétek el, azóta is vezeklek miatta.

Ekkor Borisz vágott közbe:

-Igazán?! És miért hagytál akkor ott egyedül az erdő közepén, te mocsok!

-Legyen hát... Megérdemlitek, hogy tudjátok az igazat.

-Meghiszem azt! – dohogta Borisz.

-Egy nő miatt volt. Ez az egész egy nő miatt volt. Fogadós Vesnának hívták. Egy fogadót vezetett – magyarázta a zavarodott Ádám. – Tudjátok, ahol az emberek söröznek.

-A lényegét! – üvöltötte az önuralmát veszítő Borisz.

-Szerettük egymást, terveztük a közös jövőnket. Elvakított a szerelem. Azóta tudom, hiba volt. Vesna egy nap válaszút elé állított: vagy ő, vagy a marhák. Én pedig a szerelmet gondolkodtam. Kimondhatatlanul sajnálom.

-Sajnálhatod is - morzsolt el egy könnycseppet a történet által nosztalgikus állapotba eső Borisz. – Ez akkor sem magyarázat. Egy nő miatt hagytál magamra a vadonban? Akár meg is halhattam volna!

-Bár visszacsinálhatnám ezt az egészet. De nem tehetem.

-Nem. Nem teheted. Otthagytál. És aztán? Mi volt ebben a vezeklés? Olyan szarul főzött a nő?

-Nos, nem volt egy konyhatündér. De ennél többről volt szó. Nem alakultak jól a dolgaink. Rövidesen szét is váltunk. Nem bírtam tovább együtt élni a büntudattal. Ráment a közös életünk. Egy idő után már nem tudtam őt kielégíteni sem. Ott kellett őt hagynom. Jobbat érdemelt nálam. Ezt követően pedig megfogadtam, hogy soha többet nem megyek nő közelébe. Nem hagyhattam, hogy ez még egyszer megtörténjen. Szerintetek mégis miért onanizálok ilyen sokat? Nekem már csak ez maradt...

Ádám kitárulkozása vegyes érzelmeket generált hallgatóságában. A két testvér dühe ennek hallatára csillapodott, de továbbra sem tudták feldolgozni a feldolgozhatatlant. Grugrigow hatalmasat csalódott útitársában, Boriszról nem is beszélve.

-Már csak egy valamit nem értek - mondta Grugrigow. - Tudtad, hogy ide tartunk. Miért segítettél?

-Esélyem nyílt helyrehozni a hibámat. Hogy ne segitettem volna neked, Grugrigow? Hidd el, engem bánt a legjobban ez az egész. – fakadt ki Ádám. Borisz azonban vígasztathatatlannak tűnt:

-Ezzel nincs megoldva semmi. Rengeteg évet vettél el az életünkből. Engem az sem érdekel, ha emiatt reggeltől estig onanizálsz. Takarodj innen, mielőtt széttépetlek a marháimmal!

Zófia eddig nem akart belefolyni az eseményekbe, de az élesedő indulatok közbelépésre ösztökélték:

-Mindenki nyugodjon meg! – szólt selymes hangján, mely mindegyik férfi szívét kissé meglágyította. Arra azonban ez nem volt elég, hogy a felgyülemlett feszültségeket semmissé tegye. – Vegyünk egy mély levegőt, és beszéljük ezt meg!

-Nincs ezen mit beszélni! – ripakodott rá Borisz. – Ezzel én nem tárgyalok. Menjetek, amerre akartok, csak ne lássam ezt a szerencsétlent!

Ádám értett a szóból, és búcsúzkodni kezdett. Nehezére esett az újbóli elválás, ezért legalább olyan nehezen találta a szavakat:

-Rendben hát. Elmegyek. Nem érdelek mást. Örülök, hogy legalább újra láttalak. És nem bántam meg, hogy veled tartottam, Grugrigow. Remélem, egy nap megbocsátotok nekem - azzal egy pillantást vetett mindenkire, majd lomhán megfordult, és elindult észak felé. Zófia egy kósza mozdulattal próbálta tartóztatni, de mindhiába.

-Kegyetlenek vagytok - suttogta a lány halkán.

-Mit tudsz te a kegyetlenségről?! – förmedt rá Borisz.

-Ne beszélj így vele! – kelt a lány védelmére Grugrigow. - Ő aztán végképp nem tett semmi rosszat.

Egy óvó mozdulattal megragadta a lányt, aki sokat sejtető mosollyal nyugtázta Grugrigow törődését.

-Neked ehhez az egészhez semmi közöd. Tűnj el inkább te is a földemről, hárpia!

-Fejezd be, Borisz! Ha ő elmegy, akkor én is.

-Mit bánom én! Megmondtam, hogy nem megyek veletek! Minden ideköt! Sajnálom, de ez az egész el van cseszve. Sokkal nyugodtabb volt minden, míg nem találtatok rám – tette hozzá.

Grugrigowot jeges sokként érték testvére szavai.

-Szóval így állunk. Rendben. Nem győzködlek tovább. Fortyogj csak a saját levedben. Én és Zófia lelépünk. Viszlát, testvérem. Sajnálom, hogy így alakult.

-Nem történhetett másként - mondta ki a búcsúszavakat Borisz. Ennek kíséretében Grugrigow és Zófia sarkon fordultak, és elindultak vissza a fogadóba. Mindannyian az érzelmek hatása alatt álltak még, így aztán nem is töprengtek azon, milyen fordulatokat tartogathat még számukra a közeljövő.

20.

Grugrigowék visszatértek a fogadóba, ahol a hangulat közel sem volt annyira önfeledt, mint 2 nappal ezelőtt. A feszültség itt is tapintható volt, ám őket most ez sem hatotta meg különösképp, a saját bajuk miatt főtt a fejük. Egykedvűen, szótlánul ballagtak hát fel a szobájukba.

Csak ültek szótlánul a félhomályban, feszült csendben, arra várva, hogy valaki megtöri azt. Zófia szólásra nyitotta a nyáját, ám Grugrigow közbevágott. Egyszerre kirobbant belőle minden harag, ami felgyülemlett benne az elmúlt napokban, és a lányra zúdult:

-Eszedbe ne jusson azt mondani, hogy minden rendben lesz! – a lány szemei erre kikerekedtek, de ő folytatta:

-Semmi sincs rendben! A nagy semmiért tettünk meg ekkora utat, mindent hátrahagytunk, és nézd meg, mi értelme volt! Ádám egész végig átvert minket, és mi egy ilyen emberben bízunk!

-Csak segíteni próbált. Vezekelni akart. Láttad, mekkora áldozatokat hozott. – próbálta őt lenyugtatni Zófia.

-Ne védj azt a kétszínű alakot! Egy ilyen ember recskázását hallgattuk hetekig! A bátyám pedig... A bátyámnak pedig fontosabb pár elvetemült marha, mint a tulajdon tesvére. Milyen ember az ilyen? Mit tud az ilyen a családról?

-Higgadj le, Grugrigow. Borisz jó ember, csak nagy trauma érte, ezt te is tudod.

-Ne próbáld már mentegetni őket! Kimondom, rászolgáltak a sorsukra!

-Ugyan, Grugrigow...

-Ne, ne, ne – hárította el a lány gyengéd kézmozdulatát.

-Torkig vagyok. Mondd meg, mire volt jó ez az egész? – szegezte a lánynak a kérdést.

-Ha mindez nincs, én már nem élek. Ezt ne felejtsd el. – Grugigowot ezek a szavak észhez térítették. Csodálta, ahogyan a lány képes volt hatni rá. Mindig megtalálta a megfelelő szavakat. – Ezért nem tudok én haragudni sem Ádámra, sem Boriszra – tette hozzá. – Ha bármi másképp alakult volna, már halott lennék. És életem legszebb időszakát is veletek töltöttem, végre nem kellett senkinek sem megfelelnem. Távol voltam anyám elvárásaitól.

-Igazad van. Legalább te megmenekültél. De én mire mentem ezzel az egésszel?

-Megismertük egymást.

Grugigow előtt ebben a pillanatban megvilágosodott valami. Valami, ami végig előtte volt, de most kezdte csak észrevenni. Kezdett értelmet nyerni számára az egész. A célja eddig elnyomta a benne dúló érzelmeket, de talán pont ezek miatt mentek keresztül mindenén.

-Igazad van – mondta Grugigow csillogó szemekkel. – A sok kudarc ellenére, legalább veled összehozott a sors. És ezért már megérte.

Nagyon érzelmes pillanat volt ez mindkettejük számára. Ugyanazt érezték, mint akkor, a tábortűz mellett. Ajkaik mágnesként vonzották egymást, minden pillanattal közelebb férköztek a másikhoz. Ők pedig már meg se próbáltak a szerelem útjába állni. Végül elcsattant az a csók, amely már oly rég óta váratott magára, s oly rég óta álmaik visszatérő szereplője volt. Grugigow számára ekkora nyert értelmet véglegesen minden megpróbáltatás, amit el kellett szenvedjen, minden kín, amit át kellett élnie, minden kudarc, amivel szembe kellett néznie. Ez a csók gyógyírként szolgált a sebeire.

Olyannyira, hogy meg sem álltak egy csóknál. Széplassan egymásba gabalyodtak, egyre inkább átadták magukat a fülledt erotikának. Grugigow már számtalanszor fantáziált erről, annyi különbséggel, hogy akkor Zófia mellett egy apáca és a fél asszonykórus társaságát is élvezte. De a valóság szebb volt minden álmónál.

Felhevült testeik egymásba fonódtak a félhomály jótékony takarásában, izzó tagjaik egyik pillanatról a másikra összeforrottak a szenvedély által. Egy szó, mint száz, szexeltek.

Ám egyszercsak a buja Grugrigow kellemetlen helyre tapintott.

-Ez meg mi a tosz? – kérdezte meglepetten.

-Semmi, ne hagyd abba.

-Nem, ez határozottan valami.

-Ugyan, folytasd csak.

Ám nem sokkal később a kínos eset megismétlődött. Majd még egyszer. Grugrigowba ekkor belenyilalt a felismerés, és pánikszerűen felkiáltott:

-De hát neked három lábad van!!!

-Nem, nem, nem...

-Ezt is háromszor mondtad!

-Nyugodj le Grugrigow! Számolj el háromig..

-Egy, kettő, három lábad van!!! Ezt hogy nem vettem észre eddig?!

-Na és? Mit számít?

-Várjunk csak...

Grugrigowban ekkor összeállt a kép: három láb, a csodák, a titkok, amelyek Zófiát övezték, a különös neveltetés, amelyről a lány beszámolt. Egy csapásra ezek is értelmet nyertek. Ám ez a felismerés már korántsem volt olyan boldog.

-Te a falubéli boszorkány lánya vagy! – leplezte le a lányt az éleselméjű Grugrigow.

-Micsoda? Honnan tudsz te erről? Ismered az anyámat?

-Jobban, mint hinnéd...

-Ezt meg hogy értem? – bámult rá kérdő tekintettel a lány. Grugrigownak nehezebbre esett megválaszolni ezt a kérdést.

-Hát... volt hozzá szerencsém.

-Kifejtenéd ezt? – bombázta tovább kérdéseivel a lány az elnyűtt Grugrigowot.

-Egyszer kihúzott a pácból, és bele egy másikba.

-Hogy micsoda? – kérdezte immár tőle szokatlanul emelt hangon Zófia.

-Megmoleesztált! Oké?! Tessék, kimondtam, megerőszakolt az anyád! Az a mocskos... akarom mondani az a finom nő.

Zófia azt hitte mindenre fel van készítve, de ez a hír az ő tűréshatárán is kívül esett.

-Te jó isten! Te lefeküdtél az anyámmal?!

-Inkább ő feküdt le velem...

-És aztán meg velem?!

-Veled meg csak egy kicsit... De veled sokkal jobb volt! És önszántamból tettem – mentegetőzött Grugrigow.

-Ez hihetetlen! Normális vagy, Grugrigow?!

-Lehetséges. Nézd, én sajnálom... Mondtam már, nem volt más választásom. Sokkal erősebb, mint én. Tudod, hogy milyen jó erőben van.

-Az anyámról beszélsz!

-Az anyád pedig nekem olyanokat mondott, hogy én szégyelltem el magam!

-Még neked áll feljebb?! Hogy tehetted ezt velem?

-Sajnálom, tudhattam volna. Az, ahogyan az erdőben elbántál a menyéttel... Sejtettem, hogy valami nem stimmel.

-Szóval tudsz a múltamról. Rendben, a boszorkány lánya vagyok, és az vagyok én is, mert annak neveltek! Te pedig egy perverz állat vagy!

-Sajnálom, Zófia, ami történt megtörtént, bár semmissé tehetném. De ami köztünk van, az igaz.

-Dugulj el, Grugrigow, mielőtt még marhává változtatlak! Adj egy kis időt nekem. Meg kell ezt emésztennem. Ne aggódj, csak egy kis magányra van szükségem.

-Rendben – sóhajtott a férfi, majd kilépett az ajtón, és a pult felé vette az irányt. A pint sör, amit elé toltak, sovány vigasz volt a számára. Csak meredt maga elé, de az itteni látvány is hasonlóan feszültségtől volt terhes. A falusiak egy csoportba verődve súgdolóztak, vitatkoztak, mikor pedig megpillantották a mélán ücsörgő Grugrigowot, még hűvösebbé váltak. Távolabb húzódva folytatták a diskurzust. Grugrigow úgy érezte, hogy valami készülőben van Zapotekben. Valami nagyszabású, valami borzalmas.

-Ez ám a vendégszeretet – mormogta rosszízűen a bajsza alatt. Ekkor még nem is tudhatta, mennyire jogosak voltak bajsejtelmiei...

21.

Másnap Grugrigow és Zófia korán ébredt. Nehezen aludtak az előző nap megpróbáltatásai miatt, így hamar kivetette őket az ágy. Grugrigow estéjén az sem segített sokat, hogy álmában újraélte az előző nap eseményeit, azzal a különbséggel, hogy meztelen volt, Zófiát pedig megette a jól megtermett Hólapát. Mikor felkelt, első dolga volt ellenőrizni a lány jelenlétét. Megnyugvással töltötte el a látvány, hogy Zófiát nem falta fel a bitang marha.

Míg ezen töprengett, Zófia is felébredt.

-Hogy aludtál? – kérdezte Grugrigow csípájával hadakozó szerelmét.

-Nem túl jól. Arról álmodtam, hogy felfalt egy marha...

Grugrigowot ez is megerősítette abban a hitében, hogy kettejük között egy igen erős és különleges lelki kötelék van.

-Hogy vagy, Grugrigow? – érdeklődött Zófia.

-Voltam már jobban is.

-Ha ez vígasztal, a tegnap estire borítsunk fátylat.

Grugrigowot ez melegséggel töltötte el. Csókot nyomott a lány homlokára, majd megszólította:

-Ideje indulnunk. Hosszú út vár ránk. Szeretném a lehető leghamarabb magam mögött tudni ezt a helyet.

A pár azzal maga mögött hagyta a szobát, és betért a fogadó főhelyiségébe. Ott még a tegnapinál is nagyobb volt a kavalkád. Feldühödött parasztok tömege hömpölygött a szűk falak között, egyik kezében sörrel, másokban kaszával. A termet megtöltötte vészjósló lármájuk. Grugrigowban ez tovább erősítette az előző éjszakai rossz előérzetét. Ám ez tovább fokozódott, amikor kiléptek az utcára. A település teljes lakossága a főtér felé tartott.

-Itt meg mi a túró folyik? – kérdezte Zófia elképedve Grugrigowot.

-Fogalmam sincs, már tegnap este sem volt minden rendben. Talán ez a jól szituált bűdös paraszt meg tudja mondani. Hé, uram! – kiáltott oda a mellette álló férfinak. - Igen, maga! Abban a szőrös kucsmában! Nem, nem maga! Az a másik! Na, maga! Meg tudná mondani, mégis mi a... hogy is mondtad, Zófi?

-Túró.

-Mi a túró folyik itt?

-Hát aztat magam se értem, de ilyet még nem láttam. Pizszokmód kíváncsivá tett! Jertek ti is, állítólag Auréliusz, az elöljárónk fog böszédet mondani!

-Ki nem hagynánk! – kurjantott a bánatába belefeledkezett Grugrigow. Így hát hagyták, hogy a tömeg magával sodorja őket a főtér irányába. Nem sokára meg is pillantották Auréliusz természetes alakját a pódiumon. Auréliusz szikár legény volt. Közel két méteres magasságával és rendkívül izmos testalkatával nagy tekintélyt vívott ki magának a faluban. Derékig érő hajánál csak szakálla volt hosszabb. Szónoki képességei pedig... hiányosak voltak.

-Adj Isten, embörök! Sokan összegyűltünk, ami igen öröndetes dolog. Csuda egy összetartó népség vagytok ti! Az itten a dolgok állása, hogy él az erdőben egy kívülálló embör. Nem mondom, sokat köszönhetünk neki, hisz jelenléte sok túristát és gyüttmentet hozott a faluba. Aki nem tudná, ő az, akinek az a harcsa van a dorongján. Ám hiába jó gyerek az, akárhányszor itt járt, mindig valami galibát okozott. A legutóbbi eset azonban túlment minden határon. Nem elég, hogy inzultálta a posztóárust, és eszeveszett rohangászásba kezdett a falu kellős közepén, a komisz marhái még összetűzésbe is kerültek néhány jóra való embörrel. A civakodásnak halálos áldozatai lettek. Emlékezzünk a borvirágos Benedyktre, a mindig vidám Drugira, és a falu bolondjára, Jacekre. Derék emberek voltak, és nagy űrt hagytak maguk után. És én azt mondom, ezt nem hagyhatjuk annyiban.

Auréliusz itt még komorabb hangnemre váltott. Megköszörülte a torkát, majd folytatta.

-Ideje, hogy ez az erdei ember eltakarodjon innen a marháival együtt. Még hozzá örökre. A vért vérrel bosszuljuk meg, zapoteki jó szokások szerint. – A tömeg egyre hangosabban helyeselte Auréliusz szavait. – Velem tartotok?

-Igen! – harsogta egyöntetűen a tömeg. - Pusztuljon a galád!

-Akkor mire várunk még? Fegyverbe, Zapotek nípe, indulunk!

Azzal a kaszával, húspotyolóval, sodrófával felfegyverezett tömeg a kapuk felé indult. Grugrigowot leverte a víz.

-Úr Isten! Borisz! Zófia, szólnunk kell neki!

-Igen, de még a tömeg előtt oda kell érnünk.

-De hogyan?

-Nem lesz nehéz. Eléggé kótyagosak a reggeli pálinkájuk után, és ketten amúgy is gyorsabbak vagyunk.

-Akkor ne vesztegessük az időnket. Rohannunk kell!

Azzal hőseink árkon-bokron át vágattak. Maguk mögött hagyták a feldühödött tömeget, bevetették magukat az erdő sűrűjébe, és meg sem álltak Boriszig.

Borisz közben reggeli rituáléját végezte. Felkelt, jó reggelt pusztit nyomott a marháira, enni adott nekik, majd hozzálátott szokásos vizelési procedúrájának. Már

vagy 10 perce dudorászott a siker reményében, mikor ismerős hang ütötte meg a fülét.

-Borisz?! Te meg mi a bánatot művelsz? – kérdezte döbbenten Grugrigow. Sokat morfondírozott, vajon milyen lesz az újbóli találkozás, de egy farkát lóbáló dudorászó Boriszra nem volt felkészülve.

-A Kis karácsonyt dúdolom. Elengethetetlen az anyagcserémhez. De ti mégis mit kerestek itt?

-Borisz, óriási baj van! – vette át a szót Zófia. – Zapotek kiürült. Megvadult parasztok hada tart feléd bosszúra szomszajosan.

-Ekkora hűhót csak azért, mert nem mutatom meg a pöcsömet... Bolond népség.

-Ez többről szól. Azt mondták, a marháid embereket öltek, és ezért mindőtök életét el akarják venni.

-Micsoda?! De hát ez badarság! Ők támadtak rám. Azok a marhák a légynek sem ártanának. Csupán engem védtek. Nem mellesleg az én egyik legjobb marhám is odaveszett. Szegény Hóvirág.

-Erre most nincs időnk – sürgette Zófia Boriszt. – Cselekednünk kell. Mit óhajtasz tenni, Borisz?

-Ha háborút akarnak, megkapják. Nem fognak holmi részeges madárijesztők elkergetni innen. Ez az otthonunk.

Borisz hajthatatlannak tűnt, ezért társai meg sem próbálták lebeszélni. Ismerték már annyira, hogy tudják: amit a fejébe vesz, azt meg is valósítja.

-Ha harcolni akarsz, melletted állunk, testvérem – biztosította támogatásáról Grugrigow. – Söpörjük szőnyeg alá a nézeteltérésünket, és küzdünk egy oldalon. Bár fogalmam sincs, azt hogy kell...

-Egyet se félj, ezek a marhák harcra születtek, drága testvérem.

-Én is ismerek pár hasznos varázsigét – tette hozzá Zófia. Borisz csodálkozó tekintetére Grugrigow reagált:

-Ja, igen, boszorkány a drága.

-Derék. Nos hát, ideje felkészülni. Marhák, csatarendbe - kiáltotta kedvenc jószágainak. – Delfin alakzatba!

-Azta, te harci alakzatot nevezte el az anyajegyedről? – csodálkozott Grugrigow.

-Nem csak a nevét kapta róla – válaszolt Borisz, miközben a több tucatnyi állat ténylegesen felvette az anyajegy formáját. Még Candy, az apró termetű kutya is elfoglalta helyét a sorban. – Hópihe, te vezesd a bal szárnyat! Hólapát, tiéd a jobb szárny. Zófia, te hátulról szórd az átkokat! És Grugrigow... Te főzz egy teát!

-Hogy mi van? Én is harcolni akarok!

-Rendben, akkor ragadj te is kaszát-botot, és gyere velem az első sorba, középre.

-És milyen ízű teát szeretnél? – gondolta meg magát Grugrigow, de amint Zófiára nézett, egyből megjött a bátorsága. – Akarom mondani, ide a kaszámat!

Grugrigow és Zófia jelentősegteljesen egymásra mosolyogtak, majd ők is elfoglalták helyüket. Szavak nélkül búcsúztak el.

Kisvártatva aztán feltűnt az ellenséges sereg. Jöttüket hangos lábdobogás és csatakiáltások jelezték. Zengtek a harci dobok. Kezeikben a fegyverük mellett még mindig egy korsó sör díszelgett. Élükön Auréliusz haladt, aki mindenféle zagyaságokat kántált. Borisz idejét látta, hogy lelkesítse seregét.

-Látjátok, kik törnek ránk? Feldühödött részeges parasztok. Ezek akarják a fejünket venni? Hiába a létszámbeli fölányük, móresre tanítjuk őket!

Szavait a marhák átszellemült bőgéssel jutalmazták. Harci szellemük nem ismert határt.

-Legyetek óvatosak – tette hozzá Borisz, mélyen marhái szemébe nézve.

A két sereg szemtől szemben állt. Harcias pillantásokat vetettek egymásra. Feszült csendben várták Auréliusz szavait.

-Borisz, mi itten háborúzni gyöttünk ide! Benne vagy?

Borisz bólintott.

-Akkor kezdődjék a csihpuhi. Megfizetsz a halott falubeliekért! Támadás, Zapotek fiai és lányai!

Borisz nem habozott, ő is megindította csapatait.

Rohamra, hú marháim!

Azzal a két sereg egymás felé iramodott. Lépteik zaja visszhangzott az erdői fái között. A közelgő pusztulás

zaja volt ez. Egyre közelebb érték egymáshoz. Majd egy szörnyű pillanatban a hadak összeütköztek, és kezdetét vette az öldöklés. A máskor oly békés erdő pillanatok alatt földi pokollá változott. A madarak csicssergése helyett ezúttal csatazaj hallatszott.

A marhák könnyedén törték át a kétlábú ellenségeik alkotta falat. Hideg profizmissal vágtattak előre. Tülkükkel sorra lökték félre az embereket, másokat feltűztek rá. A felöklelt parasztokon végül a többi marha taposott keresztül.

Azonban a falubélieket sem kellett féltetni. Az alkoholtól is fellelkesülve, kettőzött erőbedobással vetették magukat a csatába. Kaszájukat maguk előtt tartva, sörükre nagyon vigyázva tizedelték az állatokat. Szívós ellenállásuk megakasztotta a marhák előrenyomulását. A front megmerevedett. Gigászi közelharc alakult ki.

Grugrigow Borisz közelében harcolt. Láta, amint testvére két falubélivel hadakozik egyszerre. A segítségére akart sietni, de többen is útját állták. Közben rárontott egy félkarú parasztasszony a sodrófájával, ám Grugrigow könnyen ártalmatlanította. Ezzel egy időben Borisz sikeresen levágta egyik ellenfelének jobb lábát, a másikat pedig azzal verte agyon. Grugrigowot őszintén meglepte bátyja rátermettsége. Még sosem volt ilyen büszke rá. Felemelő volt testvére oldalán küzdenie. Ő maga pedig nagyon izgatott volt. Teljesen az események hatása alá került. Hirtelen úgy érezte, senki nem

győzheti le. Azonban hamar rá kellett jönnie, hogy ebben nincs igaza. Egyszer csak egy vérszomjas, reumás öregasszony ugrott elé, és mankójával ledöntötte lábáról. Az asszony magasba emelte fegyverét, hogy bevigye a végső csapást, ám akkor egy gömbvillám cafatjaira robbantotta szét. Grugrigow a villám irányába fordult, majd rákacsintott Zófiára. A lány örületes tempóban szórta varázslatait. Tűzlabdák, gömbvillámok, forgószelek segítségével pusztította az ellent. Grugrigowot elvarázsolta a látvány. Közben elhatározta, hogy bármi is történjen a jövőben, nem fogja magára haragítani szerelmét. Gondolatmenetét egy nyáladzó kopasz paraszt szakította félbe. Grugrigow gyorsan feltápászkodott, majd egy jól irányzott tökön rúgással tette harcképtelenné rosszakaróját. Egy közelben álló öregasszony ezt különösen rossz néven vette.

-Mit műveltél az én Arkadiuszommal, te pernahajder?! Most mivel fog engem kielégíteni? Megöllek, te fíreg!

Az idős hölgy rohamléptekben iramodott Grugrigow felé, ám férje elvesztett golyóinak gondolatára még útközben szívrohamot kapott, és elterült a harcmezőn.

-Ez könnyen ment - veregette vállon magát Grugrigow.

Mindeközben Auréliusz sem vesztegette az időt. Kitűnt a tömegből embernagyságú fejszéjével, mellyel sorra kaszabolta a marhákat. Testi erejét kihasználva állította meg támadásaikat, majd fegyverével aprította őket.

-Ebből aztán nagy lakoma lesz, ha hazaértünk! – lelkesítette társait.

A parasztok a maguk módján szintén keményen küzdöttek. Rájuk is átragadt Auréliusz lelkesedése. Jól irányzott csapásokkal tartották féken négy lábú riválisaikat. Helytállásuk értékét növelte, hogy közben sörük épsége iránt is fokozott figyelemmel voltak. Nagyon vigyáztak, nehogy egy csepp is kárbavésszen. Ha valamelyikük elesett a harc során, a másik már kapta is ki kezei közül a korsót. Hősiességük ellenére azonban akadtak apró hibáik is. Olykor egymás tetemeiben buktak orra, és az is előfordult, hogy a marhák helyett Tymoteusz ellen fordultak, aki odahaza komoly kártyatartozást halmozott fel. Ám ettől függetlenül is komoly haderőt képviseltek.

A harc már fél órája tartott. A felek kezdtek belemelegedni, bár mindketten jelentős veszteségekkel számolhattak. Kiegyenlített volt a küzdelem. A zöld tisztást lassan vörösre festette a testekből kiömlő vér. Az összecsapás egyre szedte áldozatait, ám ez csak felkorbácsolta harcikedvüket.

Grugrigow lába előtt sorra estek el a falubéliek. A csata forgatagában hirtelen megpillantotta Candyt. Borisz hős yorkshire terrierje egyik parasztról a másikra ugrott, sorra harapva át nyaki ütőerüket. Grugrigow végignézett a csatamezőn. Szemtanúja volt, ahogy egy marha kitör a sorból, és egymás után szúrta fel túlkére a falusiakat.

Vad vágójának egy különös öltözékű idegen vetett véget. A férfi muletáját⁶ lengetve kicselezte az állatot, majd halálos sebet ejtett rajta. Az idegen egymás után küldte a túlvilágra Borisz marháit. Ezt Hópihe is látta, és úgy döntött, véget vet a férfi cselszövéseinek. Nekiiramodott, ám ellenfele muletájával sikeresen eltérítette támadását. Dühödten fordult újra felé, és ismét megrohamozta. Az egzotikus idegen azonban ismét túl járt az eszén, ám most még sebet is ejtett az állaton. Hópihe emberére akadt. Újra és újra próbálta felöklelni, ám az rendre kitért az útjából, olykor pedig meg is sebezte őt. Hópihe kezdett fáradni. Egyre gyengült. Azonban Grugrigow már úton volt felé. Gondolkodás nélkül vágta maga előtt a parasztokat. Rövid időn belül meg is érkezett a furcsa idegenhez.

-Hagyd békén azt a marhát! – kiáltott rá Grugrigow. - Inkább velem harcolj, ha mersz!

-Te akar harcolni Rodrigóval? – kérdezte a nyelvet erőteljesen törő idegen.

-Hogy mit makogsz? – ripakodott rá Grugrigow. – De igen, harcolni akarok veled! Nem hagyom, hogy több marhát ölj meg!

-Marhaölés lenni speciálitásom. Én lenni otthon, Madridban, híres torreádor.

⁶ Muleta: Bikaviadalokon használatos, fapálcikára erősített vörös szövet.

-Távol kerültél a hazádtól, te mexikói!

-Én lenni spanyol! Híre ment, hogy élni itt egy ember polip mintájú pénisszel. Én jöttem megcsodálni. Azonban a falubeliek figyelmeztettek, hogy fura ember testőrei lenni kegyetlenek. Épp kapóra jött ez a csetepaté. Ha lemészároltuk az őrzőket, gond nélkül csodálhatom meg az ombre péniszét. Én lenni nagyon izgatott polipos pénisz miatt.

-De hát az nem is polip, hanem delfin – csapott a homlokára Grugrigow.

-Delfin? Lenni még jobb! – ujjongott Rodrigo. – Állj félre az utamból, mert nem foszthatsz meg ettől a látványtól!

-Akkor hát meg kell halnod – szólt erélyesen Grugrigow, és Rodrigóra vetette magát. A torreádor azonban kenény ellenfélnek bizonyult. Minden támadás elől kitért, muletajával alaposan összezavarta Grugrigowot. Hősrünk viszont nem lankadt, újra és újra lecsapott fegyverével, ám mindhiába. Rodrigo minden támadás elől eltáncolt. Kifinomult koreográfiájára Grugrigownak nem volt ellenszere. A torreádor hirtelen kardjával megakasztotta kihívója támadását, kizökkentve azt egyensúlyából. Grugrigow esés közben Rodrigo felé csapott, ám az kitért pengéje elől egy piruettel, majd felhasította hősrünk mellkasát. Hatalmas fájdalom nyilallt Grugrigowba. Szinte elviselhetetlen volt.

-Nem hallgatni rám, ezért most meghalsz – harsogta diadalittasan Rodrigo. Magasba emelte kardját, és

lecsapott vele. Grugrigow az utolsó pillanatban gurult el a penge elől, majd kihasználva ellenfele meglepettségét, kaszájával levágta annak kezét. Rodrigo felüvöltött fájdalomában.

-Nem lenni kezem! – kiáltotta, majd térdre rogyott. Eközben Grugrigow feltápáskodott.

-Mondtam, hogy több marhát nem ölsz meg. Adios, amigo – búcsúzott Grugrigow, majd megmártotta benne kaszáját.

Grugrigow a sérülése miatt összecsuklott, de megemberelte magát, és felállt. Szerencsére csak karcolást ejtett rajta ellenfele. Hirtelen lökést érzett az oldalán. Odafordult. Hópihe állt előtte, szájában Rodrigo kardjával. Grugrigow átvette a fegyvert. Végigmérte szerzeményét. Egy pillanatra Artúr királynak érezte magát.

-Köszönöm, Hópihe – szólt az állathoz. Hópihe biccentéssel fejezte ki háláját. Azzal továbbállt, sok volt még a teendő. Grugrigow is elindult Borisz felé, hogy megmutassa annak új szerzeményét. Testvére azonban igencsak elfoglalt volt. Egyre több paraszt vette körül, de ennek ellenére ő fáradhatatlanul irtotta őket. Grugrigow utat tört magának, és bátyja védelmére kelt.

-Ezt nézd, Borisz, mit kaptam Hópihétől! – kiáltotta vidáman Grugrigow.

-Szép darab, nem mondom – bólintott elismerően a férfi.

A két testvért egyre inkább körülvették, ám ők vállt vállnak vetve harcoltak. Azonban Zófia varázslatai nélkül nem húzták volna sokáig. A lány rájött, mivel tud a legjobban ártani a parasztnak. Az eddigi varázslatok mellett agyafúrt módon eltűntette a korsók fenekét, így szinte minden sör kifolyt. A mély letargiába zuhanó falubéliek teljesen demoralizálódtak. A pár éppen maradt korsóért nagy versengés alakult ki. A parasztnak egymás halálát várták, hogy lecsaphassanak a gazdátlanul maradt korsókra. Grugrigow szemtanúja volt, ahogy egy spicces parasztnak halott társa korsójáért nyúl, ám nagy igyekezetében annak kaszájába dől bele. Teljes volt a khaosz⁷. Auréliusz is észrevette ezt, így gyorsan gatyába rázta embereit.

-Aki a legtöbbet öli, élete végéig ingyen kapja a sört Zapotekben! – kiáltotta. - Ezt garantálom!

A csőcselék erre új erőre kapott, még elszántabban küzdöttek, mint eddig.

-Képzeljétek csak el, mennyi jó marhapörköltet rittyenthetünk a harc után! Egy évig lakmározhatunk ezekből a bestiákból! – kiáltotta Auréliusz átszellemülve. Borisz ezt hallva féktelen haragra gerjedt. Hatalmas harci üvöltést hallatva kitört a sorból, és Auréliusz előtt termett.

⁷ Utalás a szerzők középiskolai igazgatónőjére.

-Ne merj így beszélni a marháimról! – rivallt rá. – Több tiszteletet érdemelnek!

-Ez a nagy rakás lapocka? – nevetgélt Auréliusz. – Bogrács jár ezeknek, nem tisztelet – mondta, majd jót derült epés megjegyzésén. Borisz erre végérvényesen elvesztette önuralmát. Fűlsiketítő ordítás közepette az előljáróra vetette magát. Egymás után lendítette meg kaszáját, de Auréliusz tapasztaltabb harcosnak bizonyult. Borisznak igencsak meggyűlt a baja a harcedzett óriással. Grugrigow bátyja segítségére akart sietni, de útját elzárták a parasztok. Elkeseredetten próbált átvágni rajtuk, de túl sokan voltak ahhoz.

Borisz a körülményekhez képest remekül helytállt a nála erősebb és tapasztaltabb Auréliusz ellenében, de képtelen volt megsebezni a parasztvezért. Auréliusz meg sem próbált kitérni a csapások elől, egyszerűen fejszéjével hárította őket. Ezzel szemben, mikor ő lendítette meg fegyverét, Borisz kénytelen volt odébb vetődni, elbukfencezni, vagy esetleg elhajolni. Ennek következtében hamar kifáradt. Minden megmaradt erejét egy végső, elkeseredett támadásba összpontosította, ám Auréliusz ezt is könnyűszerrel hárította. Kacagva blokkolta ellenfele próbálkozását, majd ő is lesújtott fejszéjével. Borisz igyekezett elugrani, de a penge végül elérte őt. Átvágta oldalát, és eltörte két bordáját, végleg harcképtelenné téve ezzel. A férfi a térdére zuhant. Beletörődött a vereségébe, és várta a

biztos halált. A marháira gondolt, akiket nem menthetett meg. Azután Grugrigowra, és elmorzsolt egy könnycseppet. Megbánta korábbi viselkedését. Többre azonban nem volt ideje. Auréliusz magasba emelte a fejszáját.

-Most meglakolsz bűneidért. Kellett neked itten kekeckedned. Ejj, te tulok.

Azzal lesújtott fejszéjével. Borisz várta, hogy minden elsötétüljön, de ehelyett összeütköző pengék csattanását hallotta. Grugrigow, gondolta magában Borisz, és elmosolyodott. Ám nem Grugrigowot látta maga előtt, mikor felnézett. Nem testvére volt az, aki megmentette életét. Olyasvalaki volt, akire egyáltalán nem számított. Ádám állt előtte, szemét vészjóslóan villantva Auréliuszra. Kezében jókora pallos díszelgett.

-Ádám? – nyögte döbbenten Borisz.

-Tedd le a fegyvert, és kotródj az erdőből – szólította fel ellentmondást nem tűrően Ádám Auréliuszt.

-Nem megyek én sehová – válaszolt Auréliusz, miközben igyekezett palástolni döbbenetét. – Jól vagyok én itt, ahol vagyok.

-Ádám, honnan szerezted ezt a pallost? – kérdezte Borisz irigykedve.

-A faluban találtam. Majd elmesélem, te most pihenj.

-De hát akkor mi egyetértésben vagyunk! – veregette vállon Ádámot Auréliusz. – Én is amondó vagyok, hogy

pihenjen. Örökre – jegyezte meg szellemesen, majd ostobán nevetgélni kezdett.

-Ezesetben mégis húzódik köztünk némi ellentét – válaszolta Ádám. – Mégegyszer mondom. Tűnj el az erdőből a parasztjaiddal együtt, különben végzek veled. Nem érdekel, milyen jót mazurkáltunk a múltkor.

-Oh, csodásan roptad, cimborá – dicsérte meg táncoslábú ellenfelét Auréliusz.

-Te is jól mozgattad a csípőd – feledkezett a beszélgetésbe Ádám.

-És ezek ellenére mégis megverekszünk? – kérdezte reménykedve a parasztvezér.

-Ha nincs más megoldás, akkor igen, Auréliusz. Kezdődjék hát az utolsó tánc!

Felkiáltott, és nekiment az óriásnak. Ádám meglepően jól forgatta pallosát. Még Auréliuszt is sikerült meglepnie. Az előljáró a csata során először találkozott méltó ellenféllel. Ádám felülről indította támadását, ám ellenlábasa kitért előle, és oldalról viszonzta a gesztust. Ádám pallosával védekezett. A pengék szikráztak, mikor összeérték. Auréliuszt megdöbbentette, hogy egy ember képes így kivédeni az ő kísérleteit. Ádám is érezte, hogy ellenfelét frusztrálja az ő magabiztossága. Igyekezett ezt előnné kovácsolni.

A csatatéren is csend lett úrrá. Minden tekintet rájuk szegeződött. Marha és ember egyaránt feszülten figyelte a két bajnok összeadását.

-Meglepettnek látszol – incselkedett Ádám. Auréliusz érdekes módon alig találta a szavakat.

-Szép mozdulat, de a haláltól ez sem ment meg – vetette oda, majd ő kezdeményezett. Ádám azonban könnyedén ugrott félre.

-Ennél többre lesz szükséged, táncoslábú barátom.

Auréliuszt egyre inkább hatalmába kerítette a düh. A taktikát háttérbe szorítva, testi erejével próbálta eldönteni a harcot. Ész nélkül indította csapásait, egyiket a másik után, de eredménytelenül. Ádám ügyesen kigyózott el minduntalan. Auréliuszt ennél már csak az hökkentette meg jobban, mikor ellenfele sebet ejtett rajta.

-Az első vér – mondta Ádám hidegvérrel. – A publikum halk morajlással fogadta a látottakat.

-Semmiség, te is megkapod a magadét.

Azzal a lendülettel fejszével súrolta Ádám alkarját. A tömeg erre ovációban tört ki, ezzel lelkesítve vezérüket.

-Lankad a figyelmed, pedig nem eszik olyan forrón a kását – mondta közhelyesen az előljáró. A sebek mindkettőjüket észhez térítették valamelyest. Tudatosult bennük a küzdelem súlya. Tudták, hogy ez már nem csak az ő életükért folyik, hanem a csata végkimeneteléről is dönt. Afelől is biztosak voltak, hogy csak egyikük hagyhatja el élve a harcmezőt.

Ezt Ádám gondolta végig gyorsabban, így a következő ütésváltást ő kezdeményezte. Nem is volt

eredménytelen, bal oldalról érkező csapását Auréliusz nem tudta hárítani, így újfent vérét serkentette. Ám az óriás nem adott Ádámnak időt az öröme, bal öklével úgy arcon vágta, hogy az megpördült, majd fejszéjével felhasította a hátát. Mindkettőjük sebéből folyt a vér. A harc folytatódott, ám ők egyre gyengültek. Testüket, vér, verejték és por színezte, egyre inkább eltakarva vonásaikat. Mindketten egyre több sebet ejtettek a másikon, míg szinte már nem is maradt érintetlen felület a testükön. Összenéztek. Tudták, hogy a következő csapás lesz az utolsó. Nem is késlekedtek. Mély levegőt vettek, majd egymás felé lendültek, hogy teljes erejüket adhassák a végső csapásba. A tömeg lélegzetvisszafojtva figyelte, hogy melyik bajvívó kerekedik felül. A következő kép, ami eléjük tárult, sokkolta őket. Auréliusz feje elvált testétől, és a porba hullott. Ádámot a fejsze a mellkasán érte. Mindkét férfi összeesett.

A két sereg nem hitt a szemének. A vezető nélkül maradt parasztok a végletekig csalódottak voltak. Csöndes apátiával vették tudomásul vereségüket. Tiszteletteljesen vonultak le a csataterrről, majd hazaszállingóztak. Nyoma sem volt már a kezdeti delíriumos jókedvnek. Auréliusz halála egyből kijózanította őket. Persze a későbbiekben bánatukat megint csak italba fojtották.

-Ádám! – törte meg a csendet Grugrigow kiáltása. Odaszaladt barátjához. Zófia követte, Borisz is

odabotorkált, majd az összes életben maradt marha is köréjük gyűlt. A sort Candy zárta.

-Hogy érzed magad? – kérdezte Grugrigow Ádámot.

-Soha jobban – felelte az. – Ezzel talán sikerült jóvá tennem, amit elrontottam.

-Hagyd az ilyen beszédet. Minden rendben lesz – nyugtatta Grugrigow, bár legbelül érezte ennek ellenkezőjét. – Hogy kerültél ide?

-Miután elváltunk, északra mentem – nyögte Ádám. – Meg akartam várni, hogy elhaggyátok a fogadót. Akkor akartam visszamenni a holmimért. Ám mikor odaértem, a falu szinte teljesen üres volt. Egy helybéli elmondta, hogy mi a helyzet, hát kölcsön vettem a kovácstól ezt a pallost, és ide rohantam. Szerintem már vissza sem adom neki. Inkább megtartom.

-Miért tetted ezt? – kérdezte Borisz. – Megmentetted az életem.

Ádám ekkor már nehezen préselte ki magából a szavakat. Minden hang közelebb vitte a halálhoz.

-Tartoztam ennyivel. Szeretlek titeket. Sajnálom, amit tettem.

-Ne beszélj – szólt közbe Zófia. – Ne erőlködj. Tarts ki, elviszünk az ispotályba.

-Már késő – vetette ellen Ádám. A társaságra csend borult. – Megtennétek nekem még valamit?

-Bármit – válaszolta Grugrigow.

-Térjetek haza mindnyájan Koszalinba, és éljetek békességben. Engem pedig hagyjatok itt. Itt dicsőséges halálom lesz a többi elesett között.

-Így lesz – válaszolta Borisz, könnyeivel küszködve.

-Isten veletek, barátaim – mondta ki Ádám halálos nyugalommal a búcsúszavakat, majd elcsendesedett. Szemhéjai lecsukódtak, és nem szólalt meg többé.

22.

Fél éve már annak, hogy a parasztok és a marhák összecsaptak a Zapotek melletti erdőben. Azóta sem telt el úgy nap, hogy hőseink ne gondoltak volna rá. Örökre emlékezetükbe égett a kép, amint Ádám életét áldozta barátaikért.

Grugrigow és Zófia továbbra is egy párt alkottak. Szerelmük az idő elteltével csak erősebb lett. Közösén segítették át egymást a megpróbáltatásokon. Tervezgették, hogy egybe keljenek. Már csak a boszorkány beleegyezésére volt szükség, de Grugrigow nem volt hajlandó odamerészkedni.

Zófia hamar visszaszokott a koszalini élethez. Vezette a háztartást, kertészkedett, és ha ideje engedte, kézműveskedett is. Felkereste édesanyját, és rendezték sérelmeiket. Az idős boszorkány büszke volt lányára, amiért ilyen fontos cselekedetet vitt véghez. Hát még

hogy ennek tetejében kedvenc csődörét is kifogta! Azóta is gyakran fantáziált arról a délutánról.

Akinek a legnehezebb volt a beilleszkedés, az Borisz volt. Meg kellett emésztenie gulyája oroszlánrészének elvesztését, ami nem ment könnyen neki. Ő maga egy magányos viskóban éldegélt a falu szélén. Elégedett volt életével. Megmaradt marhái a közeli mezőn éltek. Borisz naponta látogatta őket. A legmegdöbbentőbb változás viszont az volt számára, mikor fény derült két legféltettebb példányra valódi kilétére. Egy nap, mikor a marhái közt volt Grugrigowval, arra járt az idős boszorkány. Mikor meglátta a két ismerős marhát, úgy döntött, megvicceli régi ágyasát, és levette a korábbi átkot. Grugrigownak majd' megállt a szíve, mikor a két marha helyén egyszercsak Bogumil és Bolesláv Grawoczki jelent meg.

-Bogumil? Bolesláv? Ti meg mi a fenét kerestek itt – kérdezte a rémült Grugrigow a testvérpárt.

-Az én nevem Hópihe, ezt jól jegyezd meg, Grugrigow – szólalt meg Bogumil.

-Én pedig Hólapát vagyok – jelentette ki Bolesláv.

-Elmondaná valaki, mi a fene folyik itt? – értetlenkedett Borisz.

-Ezek el akarták venni a kedvenc húspotyolómat, de a boszorkány kisegített. A részleteket ne firtassuk... A lényeg, hogy busásan megfizettem a szolgálatait. Marhává változtatta őket, én meg szélnek eresztettem

mindhármukat. Most már értem, miért szekáltatok annyit... De mi lett Mikullal?

-Hősi halált halt. – felelte Bogumil. – Az egyik zapoteki paraszt magával rántotta a mélybe, mikor Boriszt üldözték. Isten nyugosztalja.

Miután minden titokra fény derült, felszabadultabban folytatták életüket, ki-ki a maga módján. Zófia Grugrigowhoz költözött annak házába, Borisz a falu szélén húzta meg magát, a Grawoczki testvérek pedig továbbra is a marhák békés életét éltek a gulyával.

Egy nap Grugrigow korábban kelt a megszokottnál. A felkelő nap sugarai simogatták az arcát. Zófiát nézte. Nem akarta felébreszteni, ezért óvatosan homlokon csókolta, majd kikászálódott az ágyból. Kihasználta az alkalmat, hogy egy mélyen titkolt szokásának hódoljon. Felöltözött, elhagyta a házat, és az erdő felé indult. Egyre beljebb haladt. Gyakran tett így, mikor magára maradt, és más nem tudott róla. Menet közben egyszer csak különös hangot hallott meg. Arról a helyről jött, ahová ő is tartott.

-Nem lehet... - suttogetta magában, majd a zaj irányába haladt. Szíve a torkában dobogott. Ezt a hangot ezer közül is felismerné. De ez lehetetlen. Valaki szórakozik vele. Pedig a hang összetéveszthetetlen volt. A szuszogásnak, a rángatásnak, és egy kellemesen mély hang nyögésének olyan kombinációja volt ez, melynek

csak egyetlen forrása lehet. Mikor odaért, tátva maradt a szája. Nem hitt a szemének. Először azt hitte, csak káprázik az. De hiába törölgette, a jelenés továbbra is ott volt. Maga előtt látta Ádámot, pont ott, ahol legelőször találkoztak. Pont úgy, ahogy legelőször találkoztak. Grugrigow érkezétre Ádám is felfigyelt. Csillogó szemmel fordult hátra, és sugárzó mosollyal üdvözölte rég látott barátját.

-Nézd, Grugrigow! Működik! – rikkantotta el magát örömittasan.

Grugrigow erre sokatmondóan elmosolyodott, majd korábbi ígéretéhez híven sarkon fordult, és elindult hazafelé.